

2307
BP
T924 +

108

tuổi ngọc

t tuần báo của yêu thương

LY*1973

CHỦ NHIỆM CHỦ BÚT : VŨ MỘNG LONG
 QUẢN LÝ : ĐẶNG XUÂN CÓN
 THƯ KÝ : ĐÌNH TIẾN LUYỀN
 PHÁI VIÊN : PHẠM ĐÌNH THỐNG

TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ NĂM

9B115 Thánh Mẫu, Chi Hòa — Hộp thư : 1146 — Điện thoại : 40822

VĂN

mùa xanh của lá
 thời của chúng ta
 đời xót xa vừa
 cô nhỏ và anh thương quý
 lời tình tự

PHÙ TRẦM
 TRỌNG THI
 KIỀU GIANG
 YÊN LAM
 ĐOÀN THANH HUYỀN

THƠ

từ kể tường. phạm khánh vũ. nguyên hồng giang. lê công minh.
 hải yến linh thy. diễm ph. trầm nguyên vân m. nguyên thị
 liên. ngý xuân sơn

TRUYỆN DÀI

anh chi yêu dấu
 mưa nguyệt cầm
 một chút mưa thơm
 người con gái mắt nai

ĐÌNH TIẾN LUYỀN
 TỪ KỂ TƯỜNG
 MUỜNG MÃN
 KIẾN VÀNG

MỤC THƯỜNG XUYỀN

giới thiệu những cây bút tuổi ngọc
 biết một biết mười
 chạp phô
 bệnh mới lớn
 tuổi ngọc và bạn ngọc

TUỔI NGỌC
 NGUYỄN THẾ
 TỒ HỢP KIẾN
 NGUYỄN TUẤN ANH
 TÒA SOẠN

BIÊN LAI SỐ 597/BTT/NBC NGÀY 24-4-1971

từ ngày 25-6-1973
 đến ngày 05-7-1973

số 108
 năm
 thứ
 ba

giá 80đ.

Mưa trở lại trên mặt đường lạnh buốt
 Mưa cỏ xanh cây lá đổi thay đời
 Chiều đi qua bằng những bước chân ơi
 Xin nhớ ghé đây sân mùa guốc cũ
 Đáy đôi mắt tình yêu đầu giấc ngủ
 Chút nắng trưa thân ái đậu bên thềm
 Soi những tia nhìn quá khứ bay lên
 Sầu chín đỏ tuổi vàng xưa yên nghỉ
 Sầu cũng trải trên áo người rồi chỉ
 Trên tay người những ngón ngọc sen non
 Lũ ve xưa chùm phượng đỏ đầy hồn
 Con gió nhẹ đã đi về lớp học
 Mưa trở lại lạnh trong chiều ủa tóc
 Chiều ảm u buồn kín một con đường
 Mưa hạ dài che hết phía sau lưng
 Người bỏ lại đây nghĩa trang tiếng lá
 Ngày tháng đó thành phố này cũng lạ
 Đôi mắt nào xa cánh cửa thanh xuân
 Đôi tay nào gầy những ngón u buồn
 Sợi tóc rối nào đã chia tri nhớ
 Ta còn lại ở hai đầu viễn phố
 Chuyển xe già chở nặng cả nhân gian
 Những tiếng chuông chiều đỏ lạnh giòng sông
 Và kỷ niệm ủa vàng như mặt nước
 Người cũng thả bay một mùi tóc ướt
 Mối mưa thơm hàm răng ngọt sau cùng
 Con đường dài cây lá nổi hư không
 Hàng mây trắng về ngang vại áo tím
 Mưa trở lại mùa ve non chết lịm
 Ôi mùa rơi chùm phượng tiếng chuông xưa
 Thoảng ai cười bên những chiếc hoa mưa
 Như thừa đó bóng người tan dưới nắng
 Ôi thừa đó hồn ta sầu đã nặng ...

TỪ KỂ TƯỜNG

MÙA GUỐC CŨ

thì thôi ta chẳng

nhớ người

bao giờ trời nắng tháng ba
cho con nhận trắng bay qua vườn
trần

minh về gom chút tình nhau
gói trong khăn áo qua cầu nước
trong

vẫn vương một dải tơ lòng
vẫn vương một lớp bụi hồng áo ta
bấy giờ nắng đã tháng ba

mỗi duyên kim các chảy qua cầu rồi
tủi lòng con én đưa thoi

cây đa bến nước tủi lời trăm năm
tìm dấu hương ngải hương trầm
đốt lên gợi nhớ nhung thăm nẻo xa

đành lòng mình chẳng nhớ ta
cớ sao ôm mãi cổ hoa một trời
dẫn lòng ta chẳng nhớ người
trông lên mây trắng lòng rười rượi
thương

HẢI YẾN LINH THY

áo lụa

buổi mai đi học mờ sương
trong thân áo lụa con đường chợt
quen

chi mô mà anh cũng khen
cô lê xinh lệ nghe rằng lạ kỳ

xe đạp

nắng vừa xuống ngập đường đi
áo bay với gió, gió chỉ thổi hoài
cặp sau yên với ô mai
chân thon đạp nhẹ trên hai bánh
vòng

quai nón hồng

xe qua mấy rặng sầu đông
tóc bay phất phới quai hồng xinh
ghê

nón bài thơ suốt tóc thề
dáng con gái Huế đi về tiểu thơ

guốc mộc

dấu phải mình em biết mơ
theo em đã mỗi mảy chờ đợi nhau
chân đi guốc mộc hai màu
ta về lót ván bắt cầu em qua

trong hồn ta

đi hoài mà vẫn không xa
chợt dừng ta hát khúc ca lên đường
lên rừng xuống núi mười phương
vẫn mang theo dáng nguyệt hương
biên mây

như ngày ta thấy không dài
ôi ta bướm mộng thương hoài dáng
hoa

NGUYỄN XUÂN SƠN

về long phú nhớ l.

về đây xứ lạ quê người
nhớ em chốn cũ đứng ngồi không
yên

nỗi buồn kéo đến từng đêm
về đây mới thấy mình thêm đáng
gây

nhớ lúc còn ở càn thơ

đưa em từng buổi đến trường
hàng cây me đứng bên đường cũng
quen
điều nhau xuống phố mỗi đêm
những con chim đậu cột đèn hót
vang

LÊ CÔNG MINH

mưa trên cát vàng

mưa về trên bóng cát vàng
ngoài xa nắng cũ hàng hàng lá
xanh
gió đưa mây nẻo về thành
mây trắng phố nhỏ buồn tênh nhà
màu

mưa này cho ướt mắt nâu
xôi bờ tóc chải dễ sầu nhớ thương
xôi vai em giữa sân trường
mời người phụ cười xe buồn trống
không

NGUYỄN THỊ LIÊN

về chốn nào xa xôi

mặt sáng em về, em về đầu
ngay tháng lần qua những lối sâu
hương xưa em có mờ rêu phủ
hương xưa em có buồn trắng sao

mỗi nhớ nào bay qua xuân thì
cả mây hồng sương khói đi
hơn năm tháng bờ môi lạ
mưa ấm lòng nhau có những khi

rồi có bao giờ lạc mất nhau
giữa bóng đời nghe như chiêm bao
mai kia em có buồn xa mất
xanh cả lòng ta một cõi nào
em về, em về nơi xa xôi
gió theo gió hát hòa đôi môi

ta mơ đôi cánh đời chim lạ
cùng em qua những phố mây trời

NGUYỄN HỒNG GIANG

đến với người ở chung cư

bằng qua phố rộng người đông
em ngỡ ngác giữa mênh mộng cuộc
đời
vô chung cư đến với người
chút lao đao đó, hụt rời bước chân
chao ơ hồn mãi ngại ngần
run tay gõ cửa, lòng báng khuâng
chờ

em cho người nổi bất ngờ
người cho em lại nụ cười ngày xưa
và bao nhiêu cũng đủ vira
em về nghe ấm một mùa thương
yên

TRẦN NGUYỄN VĂN M.

rong chơi trở về

vườn đêm vầy ngọn sầu hương
nằm chiêm bao nở trắng muôn đoá
quỳnh
đôi giồng nước mắt sương trinh
tiễn người xa với chuyển linh phù
đau

huyền sử

đường xưa lướt bóng ngựa hoang
áo bay lụa trắng mơ màng phương
đông
hồn thom trải cánh mây hồng
phai mùa thương nhớ trôi giồng
sầu rừng
bầy chim thủ thỉ trên rừng
chùm sao mộng thoát tần ngần nửa
khuya
DIỄM PH.

NGUYỄN TUẤN ANH

THUY KHA (Huế)

Bệnh ra mồ hôi quá nhiều (Hyperhydrose) do những rối loạn dẫn nướ ở hệ giao cảm điều khiển các mạch máu gây ra. Nếu mồ hôi hay xuất về đêm thì phải cẩn thận đó, có thể là triệu chứng của bệnh lao phổi.

Nên dùng cồn pha long não thoa nách cùng với 1 dung dịch Tanin 50/0 rồi rắc bột có công thức như sau :

Amidon	—	âa 25
Sous-Nitrate De Bismuth	—	âa 25
Talc, oxyde De Zinc	—	âa 25
Tanin	1	
Alun	1	

Chích Acétylcholine 0,05 dưới da hàng ngày. Uống Génatropine hay Prantal. Hy vọng cháu sẽ thoát khỏi sự khó chịu đó.

VÕ THỊ XUÂN HƯƠNG (Tuy Hòa)

Chứng nhức đầu dữ dội của

cháu theo lời cháu tả trong thư không thể coi thường được. Theo chú chỉ có sự phối hợp khám xét kỹ lưỡng của bác sĩ chuyên Tai Mũi Họng, một bác sĩ chuyên nhãn khoa và một bác sĩ chuyên thần kinh mới tìm ra căn bệnh sẽ điều trị thích ứng. Phải chụp hình sọ, xoang mũi và xoang mắt, điện não ký, khám đáy tròng mắt và đo áp lực nội nhãn mới có thể kết luận được. Tất nhiên sẽ tốn tiền nhưng không có cách nào khác.

LƯƠNG NỮ THUY HOÀI (Saigon)

1— Thiếu nữ 16 tuổi, cao 1m50 nặng 37kg có gì là quá đáng đâu mà lo.

2— Thỉnh thoảng ai mà chả có những mơ ước quái dị. Xin đừng hốt hoảng.

3— Aseptol hay Mercryl Laurylé là những thuốc sát trùng dùng cho phái yếu tin cậy được.

PHONG (Saigon)

Thông thường khi một vết thương ở tay hay chân làm độc thì ở nách hay háng ta thấy xuất hiện những hạch. Hạch đó rất có ích vì do bạch huyết cầu tụ hợp lại để chiến đấu chống vi trùng, bảo vệ cơ thể. Uống ít viên trụ sinh sẽ hết.

KIỀU MỸ (Đà Nẵng)

Thuốc cháu dùng để thoa mặt không tốt và không hợp với cơ thể cháu nên sinh phản ứng sưng và đỏ ửng. Nên thoa Crème Phénergan

uống Hydrocortancyl cùng triactin.

NGUYỄN THỊ TRINH (Bình Định)

1— Tiểu tiện buốt và khó có cháu có sạn trong đường tiểu. Chẩn chất nước tiểu và chụp một ảnh quang tuyến sẽ dễ dàng định bệnh. Tạm uống Théosavose và Urosiphon.

2— Nhức đầu là triệu chứng của rất nhiều bệnh. Muốn biết rõ phải tới y sĩ khám kỹ lưỡng mới được. Khi đau tạm uống thuốc trấn thống: Pyrèthane hay Aspirine cho rẻ.

3— Cháu mua 1 ống thuốc mỡ Mitosyl để bôi chân các vết nứt nẻ sẽ mau lành vì nhờ chất dầu cá có chứa các sinh tố A và D.

4— Hay bị xây xăm phần vì tim yếu phần vì thiếu máu. Hãy uống Camphophyline và chích Hépt - A - Myl sẽ khỏi. Nhớ uống thêm Hépatrol cho sinh máu.

NGÔ THANH LIÊN (Biên Hòa)

Hàm, mặt và chân sưng theo chú nghĩ chắc là cháu đang bị đau thận. Không thể coi thường được. Phải đi khám Bác sĩ ngay và thử nước tiểu để tìm lông trắng trứng. Trong khi chờ đợi phải kiêng ăn mặn, uống ít nước. Đồng thời uống thuốc lợi tiểu như Vitasiphon và Théobromine. Có thể uống nước râu ngô sắc đỡ tốn tiền mua

thuốc giữa thời buổi gạo châu củi quế này.

NGUYỄN THỊ AN THU (An Xuyên)

1— Cháu có chuyện gì phiền muộn không? Gia cảnh nghèo làm cháu nghĩ ngợi nên cũng là một lý do đưa đến sự mất ngủ kinh niên. Tạm uống thuốc an thần: Miltown hay Passiflorine. Cố quên nghịch cảnh để tìm sự thoải mái của tâm hồn.

2— Có thể uống Hémagène hay Méliomène để điều hòa kinh nguyệt.

NGUYỄN THỊ KIỀM GIANG (Phước Thọ)

1— Trước khi lên xe hoa cháu nên đến nhờ một nữ Bác sĩ khám xét kỹ mới có thể rõ vấn đề được.

2— Không nên thú thật với ý trung nhân chuyện đã lỡ trong dĩ vãng vì sẽ gây cảm giác coi thường trong lòng người bạn đường đời.

VÂN GIANG YẾN (Bảo Lộc)

1— Chú không tin là có một vị Bác sĩ nào sau khi rọi kiến gan cho cháu lại dám phán là cháu nóng gan như cháu viết trong thư. Có lẽ ông đồng nghiệp ấy của chú nói cho vui vậy thôi. Thông thường ở tuổi cháu nếu mặt nổi mụn thì đến 95% là trứng cá của tuổi dậy thì. Dùng Sacnel thoa sẽ bớt. Nhớ tránh táo bón.

ĐỜI XÓT XA VỪA

KIỀU GIANG

Sáng sớm, gió lạnh và trời đầy sao. Tôi chỗi dậy mờ mờ trong bóng tối mặc thêm cái áo nỉ sọc đỏ rồi nhẹ mở cửa phòng, đi dọc hành lang ra ban công. Tôi cố gắng trải cái ghế mây thật nhẹ để nó khỏi kêu cọt kít hầu làm má tôi tỉnh giấc. Bà mà biết tôi ra đây ngồi giờ này thì tôi bị la một trận mất. Bà bảo tôi bắt đầu có những hành động «đẻ sự». Còn tôi, tôi chỉ cười và im lặng. Tôi biết nói gì bây giờ, khi ý thích của mình muốn vậy.

Từ lâu, tôi vẫn nghe nói chuyện những vì sao đổi ngôi ở trên trời. Tôi muốn được xem cái cảnh ấy ra sao, nhưng chưa từng gặp. Một hôm buổi tối, tôi với anh Bình ngồi chỗ này và tôi đang hát nhỏ mấy câu hát quen thuộc, bỗng tôi thấy một vật gì mờ mờ di chuyển. Tôi nói với anh Bình: «Nhìn kia, hôm nay em được thấy rồi đó». Anh Bình ngược lên nhìn rồi ký đầu tôi: «Máy bay nó bay, nhỏ a».

Trước khi quay vào anh còn chế giễu: «Mi còn con nít, chưa có ước mơ nào ra trò nên sao chả thêm đôi ngôi trước mắt mi làm gì cho phí. Vào ngủ cho rồi...» Lúc ấy tôi muốn nhảy ba bước đến nơi anh lại, cho anh biết là tôi đã mười sáu tuổi, cao gần bằng anh và hiện có nhiều nỗi mơ ước (có lẽ rất ngậm ngùi!). Nhưng tôi lại ngồi im, thần thờ ngửa mặt lên trời nghe gió thổi se các thờ thịt da. Bây giờ, các vì sao đang lặn, bầu trời mờ đục, cây xoài một màu đen thẫm bên kia vườn. Ánh đèn đêm trong sân nhà trước mặt phụt tắt gieo lại một khoảng tối âm thầm. Như những mơ ước của tôi không thể thoát lộ ra, cứ mãi bồn chồn quấy lộn trong tim làm tôi cũng ngày một lặng lẽ với thế giới của riêng mình.

Này những bạn bè thương mến của ta, mình suốt ngày vui nhộn phải không? Ăn uống gì cũng dất nhau vào tận hang cùng ngõ hẻm, kể chuyện «kép» của nhau rồi cười vang vang rộn ràng. Đời sống tôi trải ra bên tiếng cười thân thiết đó. Nhưng chắc phải có ngày mình sẽ sống khác đi hay sao? Tôi vẫn hay tự hỏi như vậy. Đạo này thầy Việt văn đã không còn gõ tay lên đầu tôi mà bảo, «con bé này nghịch vừa vừa thôi nhé.» Tôi hơi lạ rồi ư? trong tư tưởng dần dần len vào một tên riêng với âm hưởng ngọt ngào, quý giá. Nhiều buổi học tinh cò nhìn sang vườn bên nhà thờ thấy hoa cúc nở vàng, chợt nghĩ đến bài thơ nào buồn bã rồi quăng bài vở mà gục mặc xuống bàn. Ở người, vì tôi cũng biết là mình thì xa cách biết bao với người. Mấy nhỏ bạn cứ xúm lại hỏi han. Này, nhỏ này đâu có đại khờ đến nỗi ấy! Chuyện của ta hãy để tự ta xoay sở nghe chưa? Và chẳng hiểu tôi xoay sở thế nào, mà càng ngày càng thấy mình lạ lùng thêm. Có phải tôi vẫn còn con nít, không thể tự giải quyết cho mình một vấn đề nào cả như lời anh Bình nói? Để rồi ngu ngơ dẫn mình đi vào chốn mịt mù với những dẫn vật khiến ngơ ngẩn cả hồn.

Từ lúc đầu niên học, tôi đã vì thương trường lớp bạn bè mà chọn ban B. Rồi cả năm ném mình vào những công thức lý hóa, những phương trình toán học điên đầu. Nhiều khi lao đao sau mỗi bài tập khó, tôi có liên tưởng một bài toán là một vòng xích chặt chẽ kết hợp với nhau vây tôi vào giữa rồi reo lên những tràng cười đắc thắng. Tôi có một câu «châm ngôn» thường nhại, tôi nghĩ rằng nó chỉ đúng với trường hợp của tôi. «Học toán là con đường ngắn nhất đưa đến đường tri viện». Bởi thế trong số điểm của tôi chỉ khi nào có điểm toán cao, quanh năm cứ phải đối diện với toán đến muốn khóc, mặc dù đã có ai gọi năm đệ tam là «năm học đường lão». Ghét cay ghét đắng ban B là thế mà bây giờ khi làm phiếu ghi tên học niên khóa tôi tôi đã ngao nghể đề ba chữ «Đệ nhị B» sau tên mình. Mấy đứa bạn mắng tôi điên, bốc đồng. Tôi nói với chúng nó «thì tao hy sinh để học với tụi bây cho vui!» Nhưng tôi không nói với tôi như vậy, dù sao mình cũng còn hiểu mình chứ. Con bé chẳng bốc đồng chút nào, mặc dù khi ấn bút xuống nét cuối của chữ B, tôi hơi run.

Trong cái phần đời bé nhỏ của tôi, chỉ có cuốn nhật ký là thân quen hơn cả. Thế mà trong những phút xao động nhất, những lần gò lưng viết hết mọi tư tưởng của mình ra nhất, chưa lần nào tôi dám viết các mẫu tự chỉ tên một người nào đó, mà chỉ là một đại danh tự mờ mờ vẫn dùng. Bởi tôi luôn hoảng hốt từ khi mang vào mình một nỗi đợi chờ vô vọng. Tôi sợ sự phán đoán nghiêm khắc của mọi người, sợ ánh

mất ở mọi chỗ phóng vào tôi những sự ngạc nhiên mặc dù tôi tự thấy mình không làm gì xấu. Nhưng đã nói, tôi chẳng thể nào chỉ cần hiểu lấy mình tôi, mà tôi cũng cần mối dây liên lạc giữa mình và mọi người. Và tôi nghĩ rằng, những mẫu tự ấy khi rơi khỏi tâm linh tôi để xuống tờ giấy, phơi trên trang sách, dù tờ giấy, trang sách chỉ là vật vô tư, là tôi đã tự phá hủy cái vốn liếng duy nhất ấp ủ trong tháng năm đầu đời. Đôi khi tôi tự cười mình. Có phải vậy là tôi che giấu một cái tên, thương mến một cái tên? Suốt đời nhắc nhở một tên gọi ngọt ngào. Tên gọi thì là sở hữu của tôi, còn người, người kiêu căng xa lạ quá, tôi với không tới! Tôi luôn tự nhắc mình hãy an phận nhỏ nhoi này, để vui vẻ khi còn được gần nhau, nhìn nhau, chứ mai kia, ngày tháng còn rất ít, phải xa người thì buồn chết được. Nhưng đôi khi lời gọi thầm của tôi vô hiệu, nên trang nhật ký lại dài ra những hàng chữ nghiêng ngả.

Hôm qua anh Bình lúi ở đâu về cái máy chụp hình với cuộn phim còn dở bầy «pô». Anh kéo đống tóc tôi lúc tôi đang đọc tập bản thảo một cuốn truyện mới của bố: «Nhỏ ơi, ra đây ta chụp cho mấy cái hình». Tôi theo anh ra vườn và cười tít mắt với mấy hình nhiều lần. Anh Bình vừa gỡ phim ra vừa nói: «Mi vẫn còn khỉ như thuở nào, ta tưởng mi lớn rồi chứ?» Một câu nói vô tình của anh, tôi nghe mới đắng cay làm sao. Cha mẹ nhìn tôi thì bảo cho bé đang vui. Bạn bè thì bảo tôi là một «nhân vật» diều cọt trong lớp. Chỉ có cái bóng mà tôi đang đuổi theo, quay lại bảo tôi nên thành thật.

Người ạ, đây là những lời tôi viết ra như một cách bày tỏ, dù vẫn chắc chắn với mình là chả bao giờ người biết đến. Cánh cửa tâm hồn chỉ mở ra một lần, trong không khí buồn tủi. Rồi lòng dần lòng sẽ mãi là buổi hừng đông sáng lạn. Tôi muốn mình được trở về ngày xưa, mặc áo đầm trắng đi nhà thờ mỗi sáng sớm. Khi ấy trăm mình trong ánh sáng Chúa, con bé đã có lần muốn đi tu như Soeur Cécile hiền dịu dạy học năm lớp nhất. Ngày nay mỗi lần vào nhà thờ, con bé thấy những búp hoa huệ hết còn để thương, mà chỉ còn giống những trái «khô qua» đắng ngắt, những giọt nến trắng lặn nhanh không còn là một trò chơi thích thú, mà đã giống như những giọt sầu âm thầm cô đọng. Tôi muốn yêu đời tuổi trẻ như lời khuyên của người, bằng cách dẹp bỏ tình cảm để sống một thời mới lớn hương thơm. Nhưng mà nổi cô đơn nằm tận đáy lòng cứ vỗ nhịp đều đều, ngày ngày, tháng tháng, đưa tôi về với niềm xót xa yêu mến và luôn nhắc nhở tôi rằng: «Một ngày rồi sẽ như mọi ngày, một ngày ta đóng cánh cửa ngày thơ và bắt đầu sống cuộc đời xanh xao những ngậm ngùi».

KIỀU GIANG

CÔ NHỎ VÀ ANH THƯƠNG QUÝ

YÊN LAM

Cái áo dài giản dị màu hột gà, quần đen, đôi dép hồng. Trước cổng vào tượng Đức Mẹ, cô nhỏ đứng đó cúi đầu, về mặt bờ phờ, mắt long lanh, hai tay khoanh tròn.

Người lính trẻ đến sau cô nhỏ chừng vài phút, mũ cầm tay, anh nhìn nhanh về phía tượng Đức Mẹ rồi quay lại đối diện với cô nhỏ. Họ nhìn nhau, những tia mắt sâu thẳm, menh mang. Một lúc như thế, người lính khẽ lắc đầu nói nhẹ nhàng — Thôi đi học em.

Cô nhỏ đứng yên bất động, nhìn người lính, giọng nói nhỏ nhẹ và ướt nước — Anh chờ em một chút

Cô nhỏ quay lại lấy cái bóp viết trong giỏ xe mở ra. Thật cẩn trọng, cô đặt vào tay người lính một cái hoa mai vàng nhỏ xíu. Cô nhỏ lại nhìn người lính. Ôi đôi mắt, phải chăng là cái gì đó chứa đựng hết cả buồn bã của một đời người — Em cho anh cái này...

Hai giọt nước không còn nằm trên bờ hai cái hố tối một màu sâu thẳm mà đã chảy xuống dưới.

— Can đảm lên em! Người lính nhìn cô nhỏ, đôi mắt cũng đã chừng long lanh.

Họ cứ nhìn nhau như thế, lần này thì cô nhỏ lên tiếng trước:

— Anh hứa với em, nha anh? Đừng bao giờ nói chuyện cái thư, hạnh phúc và... đừng bao giờ tìm gặp em nữa.

— Anh hứa! Em cũng hứa với anh nha? Rán học, hạnh phúc cho anh vui, nha em.

Tiếng dạ chỉ thoát ra một nửa rồi bị nén lại giữa đôi môi bất thần mím chặt.

— Thôi đi học em.

Hình như họ còn tiếp tục đi chung một đoạn đường nữa.

Cô nhỏ bắt đầu những ngày tháng đi về một mình. Cái bóng trắng lẻ loi.

Tôi còn gặp lại một lần, cô một mình trước tượng Đức Mẹ, gương mặt không còn đơn thuần là bờ phờ của hôm nào bên người linh, mà đã là một cái gì đó, bao phủ giá băng. Gương mặt cô nhỏ đó! Tôi nhìn và không nghĩ đó là gương mặt thiếu nữ. Gương mặt của tượng đá. Bức tượng mà nhà điêu khắc vụng về đã không tạo được một nét sống động nào. Cô nhỏ đứng đó. Bức tượng đứng đó, một chút hồn có chăng là hai tà áo múa lượn dưới chân.

Thật lâu, cô nhỏ bỗng cắn chặt môi cho tôi chợt nghĩ đến một câu thơ nào xa xôi lòng không như mặt mà lòng lệ tràn đầy.

Khóc đi, cô thiếu nữ, đừng cắn răng, đừng mím miệng, lắc đầu, ngó thê thảm quá cô nhỏ ạ.

Khi tôi nghe được một tiếng nấc nhẹ thì cô nhỏ cũng vừa dứt xe ra đi.

Tôi bỗng nghe nhẹ nhõm. Ừ, bức tượng đã hoàn minh thiếu nữ, cô nhỏ đã khóc được rồi. Ai đã nói đó. Từ ngày yêu anh lòng em đã là một biển đầy nước mắt. Nhưng cô thì đừng thế cô nhỏ ạ, cô còn trẻ đại quá, khóc đi, cho nước mắt rửa rửa đôi má bầu bĩnh đi, tuôn chảy hết ra những giòng sầu thảm, một ngày, một tháng, một năm, rồi gán lại nụ cười lên môi, cho hồng má, cho sáng mắt, cho rung những ngọn tóc tơ mềm mại. Ừ, tiếng cười thủy tinh thiếu nữ. Cô chưa tới cái tuổi để lắng nghe lòng mình là một biển nước mắt đâu cô nhỏ ạ. Cô phải đón cười tươi khóc. Ừ, khóc cho tươi đi, cho ngọt ngào đi, rồi hãy cười từng nụ dần dần tràn đầy. Cô nhỏ áo trắng ạ.

Những buổi đi về càng lúc càng thưa, con đường sau lưng nhà thơ đã vắng bóng hai tà áo chập chờn trong nắng. Có nghe nhưng nhớ nhẹ một gương mặt thơ đại giá băng chưa.

Mùa hè rồi đó, mùa của những mùa thi dài và nặng cho cô nhỏ, cô phải? Biển nước mắt trong lòng và chông cours trước mặt, cô nhỏ đang làm gì đó nhỉ?

Anh thương quý, đã bắt đầu rồi những ngày tháng của em, xa lạ,

không còn nữa, không bao giờ còn nữa, em nói với anh em nghe anh nói. Em nói và anh nghìn trùng xa cách, có nghĩa gì không anh? Nhưng nói là em buồn quá anh ơi. Không hiểu vì sao. Là em nhớ quá anh ơi, không hiểu vì sao. Ồi, có biết bao điều em không hiểu vì sao, mà đã xảy ra như thế đó. Bao nhiêu sâu ối sâu biết bao nhiêu. Khi gặp tình khi theo mãi tình yêu.

Ơi anh thương quý, em khóc và anh buồn, có nghĩa gì không anh? Nhưng khóc, nước mắt nào nhỏ xuống cho hạnh phúc mỏng manh vạt đến rồi tan tành như trăng xanh. Ồi, trăng khuyết để chờ tròn. Anh. Em mất vĩnh viễn Anh, không có chu kỳ. Anh, một lần một đời. Anh. Chưa gặp mà đã biệt ly. Vâng. Chưa gặp nhau mà đã biệt ly. Hồn em theo đôi bóng anh đi. Hồn em sẽ nhập trong luồng gió. Lưu luyến bên anh chẳng nói gì. Ơi, nếu được là như thế đó như anh vẫn mơ ước được là cái bóng một đời chung thủy quấn quýt bên em. Tội tình biết bao nhiêu những mơ ước của đôi ta! Lỡ cùng nhau là tình nhân không hò hẹn, nên chỉ mơ ước không hồng hào hạnh phúc, không rực rỡ lứa đôi. Đã lạc rơi trên biển, trên hố vắng lặng, khuất tan trong mây ngò đời xa hút. Mơ ước ời.

Anh thương quý, còn làm sao hình dung ra những ngày sẽ tới, khi mà mỗi tiếng động quen thuộc đều làm em giật mình sợ hãi. Em vẫn ngờ ngợ, anh đâu đây. Mới mẻ quá! Chúng ta mãi mãi còn mới mẻ với nhau, như anh vẫn nhớ em vô cùng buổi chiều dù mới gặp buổi sáng, như em vẫn bồi hồi quá đôi lần thứ bao nhiêu kẻ cận bên anh. Ơi, những buổi sáng, tự dưng em thêm khóc, thêm được là bông hoa êm ái trong tim người, thêm được mãi mãi bước nhẹ như mơ bên người thương quý. Anh ơi, tội lỗi trả một thời hay trả một đời? Nhưng đó không phải là điều em muốn hỏi. Có chăng là muốn hỏi trời, nếu có một thiên định nào đó, thì có chúng ta khổ một thời để yên một đời hay không?

Anh thương quý, hạnh phúc là cái gì. Em lại sửa thơ của người ta như ngày xưa đã sửa thơ của anh, Hạnh phúc đuổi theo người như chiếc bóng, mà người thì không bắt bóng được bao giờ. Ừ, có lẽ, với riêng ta, hạnh phúc như chiếc bóng, như chút hương, như hình sương như bóng khói. Hạnh phúc nhỏ nhoi, tội nghiệp, như những buổi tối ngày xưa, trở đầu trên gối, nghe tiếng giấy cựa mình lao xao dưới hai gò má ướt ướt nước. Ồi, những tờ thư mỏng đi về ngày này. Làm sao cho hết vô thường tâm em. Hở anh? Còn khóc trong tim này bất tuyệt. Chừng như rối loạn cả đường tơ. Trăng nhà ai vẫn là trăng khuyết. Đứng dừng từ đêm ấy đến giờ, anh thương quý ời.

Mưa mịt mù, đầy trời xuống thấp hơn cho em thấy nỗi vô thường như cao lên hơn. Chông chông trước mặt—nỗi ám ảnh không rơi—và Anh. Em rơi hụt, chơi vơi.

Một mình, căn phòng nhỏ mà như quá rộng dưới tầm mắt lạc của em. Em tức tối bịt chặt hai tai mà tiếng mưa quái ác cứ đeo đẳng xoay buốt tận não tủy. Muốn vùng chạy, đâm đầu vào mưa hòa trong mưa. Ôi mưa vô tình và quá đổi an nhiên. Mưa ơi!

Hai hàng cây ướt sũng mềm mại, con đường vắng và em, còn nữa chứ. Mưa. Không còn tức tối trào lên rồi gầy gập xuống theo tiếng mưa, em đi và thêm thấy con đường trước mặt là một chiều, vô tận. Để có em ở nơi nào chỉ có một mình em. Hoang vu, hòa nhã. Có không, nơi nào em mơ đó, chỉ tâm vô cùng với đất trời lồng lộng, chỉ lượng bao dung với hoa lá cỏ cây. Trả lại đó, cuộc đời. Không một khoảng hứa, cho em. Trả lại đó, loài người. Không một ai nữa, cùng em. Trả lại đó, bài vở nhà trường, tương lai đó, không có em rồi sẽ đi như luật trời dành, không có em làm người lớn vật lộn với cuộc đời. Em. Con đường riêng và khuất lấp.

Ơi anh thương quý, phải chăng vì em không còn biết ngăn đôi dòng lệ rơi như những ngày xa xưa đó, phải chăng vì hơn một lần em vùng về làm vỡ nát những giọt nước mắt dưới chân Đức Mẹ, nên chỉ tình yêu không hò hẹn, nên chỉ hạnh phúc ngậm ngùi khói sương và trăm năm của đôi ta là trăm nỗi đau xót đè nặng lên tâm hồn hai kẻ yêu nhau quá đổi tội tình. Thì còn mơ gì một sợi tơ hồng ràng buộc. Người thương quý ơi.

YÊN LAN

NHÀ NGUYỄN ĐÌNH VƯỢNG ĐÃ CHO
TÁI BẢN CUỐN TRUYỆN THỨ BẢY
của ĐÌNH TIẾN LUYỆN :

TRONG NHẬT KÝ CỦA QUỲNH

ĐỂ TẶNG MỘT MÙA CON GÁI MƠ
MỘNG MẮT XANH MÔI ƯỚT.

NGƯỜI CON GÁI MẮT NAI

PHONG SỰ TRUYỆN • KIẾN VÀNG

— Lại đây chơi Quyên.

Quyên Quyên tới bên bờ bụi thấp, ngó qua. Con bé leo lên cái thùng sắt bỏ phế sát đấy. Cái thùng sắt này là một sự sắp xếp của anh Thái, kẻ đã từng sang nhà chị Nhã Đoan làm tên trộm để thương, trộm những nụ cười và nước mắt của cô láng giềng. Cái thùng sắt là một đồng lõa quan trọng để người con trai bước lên đó leo qua nhà bên cạnh. Cũng nơi đó đám hoa giấy đã được giạt một khoảng trống để mỗi tối hai người giáp mặt chuyện trò lên lút (gọi là lên lút cho thi vị chứ thực ra ở hai phía bờ giậu mọi người đều tự nhiên. Phần bóng tối cắt sát bởi ánh đèn trong nhà hắt ra, có khi Quyên Quyên thấy cái đầu hai người ngo ngậy trong đám lá. Một lần Quyên nghe rõ cả tiếng chị Nhã Đoan kêu lên : Ái đau quá. Quyên đoán là một ngọn gai hoa giấy dứ tận nào đó, đã cắn vào da mặt chị).

Chị Nhã Đoan bẹo má Quyên Quyên :

— Đang làm gì thế cưng ?

Quyên Quyên xoe viên sỏi bám đất nằm trong lòng tay cho người con gái ở bên kia bờ giậu xem thấy.

— Nhật chi viên sỏi ấy vậy.

Quyên không biết trả lời, chỉ cười. Chị Nhã Đoan đưa tay qua :

— Chị bồng em sang đây chơi với chị nha.

— Thôi.

Ngó về phía nhà mình, mắt Quyên Quyên e ngại, sợ sệt.

— Anh Thái la hử ?

— Không biết.

— Anh Thái có hay đánh Quyên Quyên không ?

Quyên Quyên bước xuống khỏi cái thùng sắt :

— Quyên vào nhà đây, anh Thái dậy rồi kia.

Khi anh Thái ra sân thì Quyên Quyên trở vào thăm phần ly sữa còn lại trong tủ lạnh. Ly sữa biến mất. Thủ phạm bắt buộc phải là anh Thái, vì chẳng còn ai ở nhà ngoài anh và Quyên. Tuy thế con bé cũng không lấy làm tức giận. Vì nhỏ cũng đã uống một phần rồi. Và lần này anh Thái lại còn biết vắt ly muống đem rửa cẩn thận nữa.

Chiều tối anh Hải về. Ý chừng đã đứng lấp ló ở ngoài cổng lâu lắm nhưng không dám vào nhà ngay, đợi thấy Quyên Quyên ra sân Hải mới gọi em nhỏ nhỏ :

— Út ơi, út ơi.

Út Quyên làm mặt dỗi không ra nhưng nhưng nghe tiếng anh kêu gọi khần khoăn mấy lần, con bé lấy làm động lòng dỗi ý.

— Ba mẹ về lâu chưa chừng ?

— Về lâu rồi.

— Ba mẹ đang làm gì vậy ?

— Ba đang coi báo ở phòng ba. Mẹ đang ở dưới bếp.

— Ba mẹ có hỏi anh đi đâu không ?

— Có.

Hải giật thót mình :

— Rồi Quyên nói sao ?

— Em nói anh đi đá banh ở khu đường rầy.

Đó là câu nói dối dễ hù anh. Quyên Quyên lấy làm thú vị khi thấy rõ ràng cái vẻ mặt hờn hờ ham đi chơi hàng ngày của anh bấy giờ tái mét lo sợ. Con bé mở then cổng lộ đầu ra :

— Vào đi không có ba mẹ nhìn thấy bây giờ.

Hải ngần ngừ, hai tay bám lấy những thanh sắt cổng nhìn vào. Quyên chợt nhận ra áo anh rách toang một mảnh lớn ở bả vai và tay chân đầy vết xây xước rướm máu, con bé hốt hoảng kêu lên :

— Sao vậy anh Hải ?

Đang hận đời thành xót thương. Quyên Quyên tối sầm mắt :

— Anh Hải lại đánh nhau với bọn nó nữa hử ?

Hải không đáp. Kéo hẳn em ra ngoài. Khuất sau đám cây cối bờ rào là một cuộc đàn xếp bắt đầu :

— Vào lấy cho anh cái áo sơ mi ở trong ngăn tủ dưới đem ra đây.

— Chỉ vậy ?

— Đề mẹ khỏi biết đi chơi về rách áo chứ chi nữa. Quyên thú thật :

— Mẹ không biết anh đi chơi đâu mà lo.

— Sao hồi nãy út nói.

— Em... đùa anh vậy ?

Quyên chạy vào anh Hải còn dấn vói theo khe khẽ : coi chừng mẹ thấy nha. lát sau Quyên mang ra cho anh chiếc áo sơ mi sọc đỏ dài tay.

— Sao lại chiếc áo này ?

— Em quơ đại ở trên mắc.

— Trời ơi, Hải kêu lên, khi không lại diện áo mới ở nhà, mẹ hờn trả lời sao bây giờ.

Dù thế Hải cũng thay chiếc áo rách ra vội vã vì sợ để nhờ mẹ thấy bất ngờ thì hỏng cả chuyện. Quyên phụ với anh cài nút áo cho lẹ. Con bé nói anh xắn tay áo lên nhưng như thế lại trập những vết xây xước tổ cáo một sự đánh lộn vừa xảy ra, nên đồng ý với anh là diện y nguyên thế bước vào nhà. Chiếc áo rách được nhét trong bụi cây hàng rào để tối đến sẽ ra lấy vào sau.

Hải đẩy Quyên Quyên vô trước :

— Có gì mi phải đỡ tao nghe không.

May quá, Hải «đột nhập» vào nhà một cách êm thấm. Mẹ lo lui cui dưới bếp không thấy. Ba nằm đọc báo đợi giờ cơm không để ý. Về phòng Hải vội vã thay quần áo ngay, diện py-gia-ma vào trước khi vô phòng tắm rửa ráy tay chân kiểm điểm lại cơ thể sau một trận sập-lá-cà với bọn Ti lai khá gay cấn.

Cơm nước xong trời mưa. Ba mẹ và các anh ngồi nghe nhạc. Tivi tối nay chương trình Dân ca. Mẹ kêu Quyên ơi Quyên ơi ra xem cái cô này đội khăn mỏ quạ mà mẹ nói hôm nọ đây nè. Quyên sà vào lòng mẹ và đọc tên ca sĩ thuộc lòng hơn cả ba mẹ lẫn các anh. Anh Thoại bảo cái cô hát dân ca này có đôi mắt liếc sắc như dao, đồ nhà đồ cửa, nghiêng ngửa chồng con. Có vợ cho vợ đi hát liếc tình khán giả, chắc ông chồng ghen ứ lấy cớ, đập vỡ tivi có ngày. Mẹ nói, có nghiệp cả chứ. Đã làm việc thì làm việc cả hai tay, chừa tay nào được. Hát dân ca không có đôi mắt lẳng, dân ca không có hơi thở, không có dân tộc tính. Anh Thoại và anh Thái phát ngôn bừa bãi vài câu nào tiếp theo đó bị mẹ nạt, cười oang oang cả nhà.

— Hải không có mặt trước Tivi, anh chàng còn mãi «ngâm mồi» cầm hờn» trong phòng. Quyên Quyên bỏ lòng mẹ vào với anh, thấy anh đang nằm dài :

— Sao không ra coi.

Hải lắc đầu buồn thiu. Quyên ngồi xuống với anh :

— Đau lắm hả ?

Hải không nói. Quyên đi tìm lọ thuốc đỏ xức vào các vết xước cho anh. Con bé bỗng cảm thấy thương anh tột :
— Em ghét bọn thằng Ti lại.

Hải nắm quả đấm chắc như đá :

— Anh vừa cho bọn nó một trận nên thân. Cái thằng chuyên môn chơi bần, đá banh không đá cù đá vào ống chân người ta.

— Anh đừng thêm chơi với bọn nó nữa.

—Ừa, anh cóc thêm nữa.

— Anh đừng thêm đi chơi đâu nữa hết.

—Ừa, anh cóc thích đi chơi nữa.

Quyên Quyên chồm lên chiếc gối ôm đặt cạnh anh nó :

— Thật nha, anh đừng thêm đi chơi nữa, ở nhà chơi với em nha.

—Ừa.

— Sao mặt anh buồn thiu vậy ?

— Trái banh bị bọn nó lấy dao rạch nát ra rồi.

Trái banh mà Thạch và Hải chung tiền nhau mua đã tiêu ma sau một buổi chiều đá gay gắt đến tuyệt giao hận thù với bọn Ti lại. Mất trái banh được đền bù bằng những vết thương nhỏ để lại trên tay chân uất ức, Hải bỗng cảm thấy chán ngán tất cả. Nó hứa với em từ nay sẽ không thêm đá banh, không thêm đi chơi đâu nữa. Mất Quyên Quyên bỗng sáng rực rỡ, con bé bắt chọt ôm lấy cánh tay anh cần nhẹ một cái. Hai anh em nhìn nhau cười mắt long lanh ánh đèn.

Bỗng Hải đẩy em ra :

— Chút xíu nữa thì quên mất.

Hải tụt khỏi giường. Quyên hỏi trời mưa anh đi đâu vậy. Hải nói khi đã nhào ra tới cửa tìm được chiếc nón :

— Ra cổng lấy cái này.

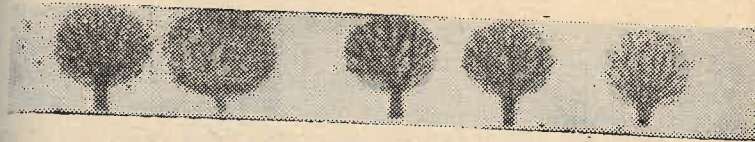
Cái này của Hải là một nhánh hoa hái vội ở bờ rào nhà bên cạnh ban chiều lúc có về tới nhà mới sực nhớ mẫu giấy đã viết cho nhỏ em. Khi đứng ở cổng gọi Quyên, Hải đã nhét đại nhánh hoa đó vào một khe cổng. Hải đưa nhánh hoa cho Quyên Quyên và không lường được sự thích thú của con bé.

— Hoa chi vậy anh ?

Hải phiêu :

— Hoa này quý lắm.

(còn tiếp)

TRỌNG THÌ ● THỜI CỦA CHÚNG TA

Đó là một buổi sáng nhàn rồi. Nghỉ lễ. Tôi ở nhà. Không biết làm gì hơn là đọc sách cho đỡ buồn giết thì giờ. Và cũng thấp thỏm cầu mong một ông bạn quý hóa nào đó, giàu tiền, rủ đi uống cà phê hay một mục gì khác. Nhưng chẳng có ông bạn quý nào dẫn xác tới cả.

Bỗng đâu thoáng nghe một tiếng hát rất nhỏ mỏng như tóc con gái len nhẹ vào phòng. Giọng hát rất lạ và bài hát là bài « Ngày Xưa Hoàng Thị ». Giọng hát nhất định không phải của Thái Thanh. Cũng không phải của một ca sĩ nào từ radio hay cassette chui ra. Thế thì phải có xuất xứ? Cố lắng nghe thì là tiếng hát của cô bé con bà chủ nhà. Giọng hát không chau chuốt nhưng nghe cũng được và dễ thương lắm đấy chứ.

Tôi men theo tiếng hát đưa dẫn ra lan can phía sau nhà lắng nghe. Tiếng hát vang lên giữa nắng sáng hồng hào nghe thơn tho và ngon ngọt quá. Cô bé đang giặt chiếc áo dài trắng vừa hát cho vui công việc. Đôi bàn tay nhỏ nhắn xinh xinh bơi chao trong đám bọt xà phòng trắng xóa là một hình ảnh đẹp khiến tôi liên nghĩ đến một nàng tiên bé nhỏ đang đùa nghịch với đám mây trắng.

Cô bé không biết tôi đang thưởng thức tiếng hát và ngắm trộm nên cô rất tự nhiên. Tôi mặc sức ngắm nghía và cười một mình.

Từ khi đến trọ đây, trên căn gác trọ này, khoảng vài ba tháng nay, ít khi có dịp tôi được nhìn ngắm cô bé như vậy. Tôi không ngờ cô bé xinh và hồn nhiên quá. Gặp cô tôi cũng gặp đã nhiều lần nhưng chỉ thoáng qua thôi chứ chưa bao giờ chuyện vãn với cô được đến ba câu. Tôi không mặc cảm gì giữa tôi, người ở trọ và cô, con gái chủ nhà cả. Chẳng qua chưa có dịp đấy thôi.

Bởi vì hễ sáng sớm là tôi đã ra khỏi nhà và chiều về là rúc lên gác ngay. Mỗi đầu tháng đóng đủ tiền trọ và một vài câu nói đãi đưa có lẽ

là những lúc tôi ngồi dưới nhà lâu hơn cả nhưng chỉ nói chuyện với mẹ cô ta chứ đâu cần phải có mặt cô ta.

Tính tôi cũng thích ba hoa chích choè lắm nhưng lại cứ nơm nớp sợ mẹ cô bé bắt gặp mình đang tán gẫu với con gái của bà thì rất kỳ. Sợ rồi bà lại nghĩ kỹ cho tôi gạ gẫm con gái cưng của bà mà không cho thuê nhà nữa thì nguy. Thời buổi bây giờ đâu phải dễ thuê nhà trọ. Thành phố càng ngày càng chật như nêm, càng chen chúc, lấn át nhau mà ở mất rồi.

Nhưng hôm nay nhà đi vắng hết. Chỉ một mình cô bé ở nhà thôi.

Đợi cô bé hát gần hết bản nhạc tôi vỗ tay nhẹ nhàng tán thưởng và xuýt xoa khen.

— Hay. Cô bé hát hay ghê.

Giật mình không ngờ tôi lên nghe nãy giờ, cô bé đâm ra bối rối. Cô mất tự nhiên thấy rõ. Cô thẹn thùng mặt ngọc. Cô đỏ cả má ngà. Cô ngượng tôi thật sắc rồi cúi gằm mặt xuống trên thau đồ. Nhưng cái ngượng của cô dễ yêu quá. Tôi muốn cô ngượng tôi hoài hoài, suốt ngày, bằng cái ngượng ấy cho cô mỗi mất luôn (Ban đêm thôi cô đừng ngượng nữa để cô ngủ cho đẹp mắt và tôi cũng ngủ nữa chứ). Tôi gọi chuyện.

— Cô bé hát lại lần nữa đi.

Có lẽ đề phạt tôi nghe lên, ngẩng lên mà không xin phép nên cô không thèm trả lời hoặc lên tiếng gì cả.

— Cô bé này.

Im.

— Cô bé ơi.

Vẫn im.

— Cô bé giận tôi đấy à. Cho tôi xin lỗi nhé.

Cô bé vẫn chưa thèm ngước mặt lên nhưng đã nói.

— Ai thèm giận.

Mắt cô bé, đứng trên lan can thấy được, sáng long lanh.

— Không giận mà nói giọng đó. Mà bấu môi.

Tôi chòng người xuống để nghị.

— Cô bé hát lại cho nghe đi.

— Thôi. Tôi hát dở ẹc. Hát cho ông cười à.

— Làm gì có chuyện đó. Cô bé đừng khiêm nhường thái quá.

— Nhưng tôi không hát là không hát.

Một ý nghĩ vụt thoáng đến trong đầu và tôi vỗ chộp ngay lấy.

— Cô bé đã có ai «em tan trường về anh theo Ngọ về» chưa?

— Chưa. Mà ông hỏi chi vậy?

— Hỏi cho biết.

— Vô duyên.

— Ví dụ như bây giờ có người muốn theo cô bé mỗi lần tan trường để hát bài đó có được không?

— Ai thích hát thì hát chứ bộ. Mắc mớ gì tôi.

— Vô tình như thế sao?

— Ừ, vô tình vậy đó.

Cô bé làm tôi cụt hứng. Giọng cô chưa lè như ai đó pha nước chanh mà quên bỏ đường. Nhưng kệ, tôi vớt vát.

— Này cô bé.

— Gì nữa?

— Cô bé nghĩ sao về hình ảnh đó. Trời mưa bay bay, một cô bé im nghiêng tập võ và cách đây mười thước có một chàng si tình lẻo đẻo.

— Theo như vậy kỳ chết.

— Miễn bàn đến chuyện kỳ dị.

— Là một hình ảnh đẹp, thơ mộng và có một chút gì lãng mạn rất thi sĩ.

Bỗng có tiếng lao xao trước nhà. Mẹ cô bé về. Cô bé im bật. Tiếp tục công việc.

Tôi còn muốn nói thật nhiều. Nhiều đề lấp đầy khoảng trống một buổi sáng nhàn nhã. Nhiều đề có thể ví von xen kẽ vào một hứa hẹn nhẹ nhàng nào đó, chẳng hạn.

Câu chuyện chấm dứt với giới hạn là một khoảng không gian: Trên gác và dưới nhà. Kể trên thang lầu, người dưới cầu thang.

Một buổi sáng khác tôi về nhà sớm. Khoảng chín giờ. Gặp cô bé đang dọn dẹp nhà cửa. Tôi khen.

— Cô bé ngoan quá.

Thì cô trả lời với nụ cười nhỏ nhẹ.

— Bồn phận mà. Không làm bị ăn đòn.

Rồi tôi lên gác. Đến giữa cầu thang cô bé gọi giật lại.

— Cho Châu trả cuốn «Chuyện Tình».

Châu là tên cô bé.

— Sao? Xem được không?

— Cũng hay. Có điều không như Châu tưởng.

— Châu tưởng sao?

— Châu thấy cũng thường thôi. Cũng có một tý lãng mạn lồng lộng khung cảnh một xã hội văn minh, Nghĩa là không đặc sắc gì lắm. Thế mà lúc đầu Châu tưởng là ghê gớm lắm.

Ừ, chẳng có gì ghê gớm cả. Đó là một tình yêu của một Jenny và Oliver phải vượt thoát giai cấp, vượt thoát gia đình, vượt thoát hoàn cảnh, tìm sống bằng tình yêu chân thật cho nhau giữa một xã hội sang trọng nhưng cuối cùng không vượt thoát nổi cái chết chia rẽ. Cái chết đã là một định mệnh an bài. Hay cái chết là đích chiến thắng của tình yêu? Chẳng có gì mới lạ cả. Hầu như thời nào, kiếp nào thì cũng có những chuyện tình loại đó.

Nhưng chính câu trả lời của cô bé đã là một sự ghê gớm lắm rồi. Cô bé có vẻ rành rẽ tiểu thuyết quá trời. Đầu óc mới có tí xú mà đã đồn ba thứ tình lãng mạn ấy vào làm gì không biết. Chẳng biết cái chuyện tình do đầu óc cô tưởng tượng về với tình tứ đến bậc nào đây? Tôi mỉm cười và nói cho cô bé biết điều đó thì cô bé lúng túng hẳn người ta nói vậy nên bắt chước.

Cứ vậy, tôi đứng trên cầu thang và cô bé gần cuối cầu thang, câu chuyện tiếp tục.

— Cô bé này, «yêu nghĩa là không bao giờ phải nói rằng rất tiếc», có đúng không?

— Châu không biết?

— Xạo.

— Vì Châu đã yêu bao giờ đâu.

— Lại càng xạo nữa. Mất đó mà chưa yêu.

Cô bé đỏ mặt. Cô không biết thanh minh nào cả. Và tôi vốn thích nhìn cô bé lúng túng, cười lớn rồi vào phòng.

Sự quen nhau đã tiến bộ. Đã thân thiện hơn. Đã mon men tiến được vài bậc cầu thang.

Mỗi đầu tháng thanh toán nhà cửa, điện nước má Châu thường cầm chân tôi bằng một ly nước trà và dăm ba câu chuyện. Có lẽ đó là cái xã giao đặc biệt bà dành cho tôi khi hai bên đều sông phẳng về tiền bạc. Chuyện những lúc đó là những chuyện bằng quơ, vô định.

Một lúc nào đó bà nói về chuyện học hành của Châu. Bà muốn có ai kèm cho cô bé giỏi vì năm nay là năm thi. Trong lúc cao hứng tôi nói chuyện đó tôi có thể làm được. Không ngờ câu nói của tôi làm bà chú ý. Và bà ngỏ lời nhờ tôi, mỗi tối, giúp Châu trong việc học hành. Tôi do sự hết sức nhưng rồi cũng nhận lời.

Vô tình má cô bé đã thổi vào một luồng sinh khí mới. Sự quen biết, do lời yêu cầu của má cô bé, leo thang. Và tôi sẵn sàng đón chờ. Mà lo lắng cho con có ngờ đâu đang vẽ vời cho con một cuộc chơi mới. Hấp dẫn.

Buổi học đầu tiên khá nghiêm trang. Nhưng là nghiêm trang giả vờ. Phòng tôi được dọn ngăn nắp trật tự suốt một buổi chiều kéo cô bé chèo con trai bé bới. Tôi cố gắng lấy phong độ của một «précepteur» bới qua bài vở cô bé. Cô bé cũng đang hoàng trả lời tôi đầy đủ.

Nhưng là kịch. Tôi kịch. Cô bé kịch. Chúng tôi chia động từ kịch rất gọn ghẽ, rất kỹ. Căn phòng như đồng loạt với chúng tôi cũng kịch luôn. Tôi biết chắc thế vì sự cố gắng lập nghiêm của mình, và vì cô bé lâu lâu cúi xuống mỉm cười.

Động từ kịch chỉ được chúng tôi thực thi nghiêm chỉnh ba bốn ngày đầu thôi. Bởi vì thật sự thầy không muốn làm thầy. Sợ đạo mạo quá đi. Và học trò lại muốn thoát ra ngoài khuôn khổ học trò. Trường hợp này là trường hợp đặc biệt mà. Nên học trò không gọi thầy bằng thầy. Học trò gọi thầy bằng anh. Tiếng anh không thường tình mà là tiếng anh âu yếm ngọt ngào. Thầy cũng thích được gọi bằng tiếng anh đó mới kỳ.

Tuy nhiên học vẫn là học. Không được lộn xộn kéo phụ lòng sinh thành lo lắng. Nhưng làm sao cấm được xen kẻ vào đó là mắt nhìn chun chửa, cử chỉ mền yêu và những lời nói ý nhị. Chua cũng không cấm được vì Chúa lẽ chủ trương ở đâu có ngài thì ở đó có tình yêu.

Nhưng cơ khổ một điều là mỗi tình cảm đó cũng theo định luật tăng trưởng của hóa công nên mỗi ngày một mặn mà. Đầu tiên thì chỉ biểu diễn bằng mắt nhìn thiết tha, bằng môi cười sáng đẹp nhưng dần dà... biến hóa thiên hình vạn trạng ai có thể đoán được?

Chẳng hạn như trời mùa hạ oi nồng, nóng nực làm cho thầy và trò bứt rứt khó chịu bỗng muốn ra quán sinh tố gần đó giải khát. Đầu tiên thì còn mắc cỡ e ngại. Nhưng đi một lần êm thấm rồi lại muốn đi nhiều lần. Và không phải vượt giới hạn của những buổi học đêm mà thôi đâu. Còn vượt giới hạn cả những buổi học ngày, ở trường nữa, là phiền. Thế là cúp của ngang xương. Tưng bừng. Cúp của nhiều thì thế nào học cũng sa sút.

Sự sa sút đó không qua mắt má Châu. Bà đề ý. Bà theo dõi. Và bà hiểu được nguyên nhân từ trong nhà mà ra. Bà hiểu nên tìm cách ngăn cản.

Một hôm đi chơi về tôi thoáng nghe.

— Châu có thương má không?

— Dạ thưa má, bao giờ con chẳng thương má.

— Con có muốn học hành tử tế. Muốn thi đậu không?

— Sao má hỏi kỳ vậy? Ai học không muốn thi đậu bao giờ?

— Vậy sao con xao nhãng việc học?

— Đầu có má.

— Con đừng dẫu má. Má biết rõ hết rồi. Má không như người khác la hét cho om sòm chòm xóm chê cười. Má muốn con tự liệu lấy. Con đã lớn khôn rồi. Má không ngăn cấm nhưng con đừng yêu đương vội vãn nữa, ít ra là trong khoảng thời gian này. Má muốn con thi đậu, năm nay.

Trong nhà sau đó im lặng. Và tôi đứng ngoài này cũng lặng thinh suy nghĩ nhiều về lời răn dạy của má Châu. Vì tôi, chính tôi đã đem đến niềm bất an trong nhà này. Vì tôi, chính tôi đã quấy nhẹ gợn sóng lăn tăn giữa một mặt nước đang lặng lẽ bình thản. Và cũng vì tôi, chính tôi đã làm Châu bất hiểu.

Phải chăng tôi là một tai ương, một kẻ mang đến nỗi buồn phiền? Vậy tôi phải làm sao cho má Châu bằng lòng và Châu, trong một nghĩa nào đó, vẹn tròn.

Vài hôm sau tôi giã từ căn gác trọ dẫu yêu với một lý do rất mơ hồ. Má Châu, có lẽ hiểu, nên nhìn tôi ái ngại.

— Cậu đi lâu lâu rảnh rồi ghé thăm mẹ con tôi.

Tôi mỉm cười không hứa hẹn nhưng mắt tôi dịu lại trong một hứa hẹn.

Thôi, từ giã em nhé hỡi cô bé dẫu yêu.

Hãy cố gắng làm má bằng lòng trong kỳ thi này nhé dù em có phải rộn ràng với sách vở cách mấy hay dù em mất mát một ít thì giờ để nhớ anh.

Anh ra đi nhưng tình ta không thể chết. Anh ra đi như một chúc phúc cho tình ta thêm vững chãi. Anh ra đi là để nuôi nấng cho tình ta ngát hương.

Chúng ta hãy khoan vội vã sắm vai nhân vật chuyện tình sớm. Vì em còn nhỏ. Vì tương lai anh tay trắng.

Sự chia xa này phải hiểu theo nghĩa như một chuẩn bị cho thời của chúng ta. Nhất định chúng ta phải có một thời. Và thời của chúng ta phải muôn vàn rực rỡ, đậm thắm, êm đềm và thú vị hơn cả chuyện tình của Erich Segal.

Anh sợ ngày đó Erich Segal sẽ đổ ký và tuyên bố ngưng bản ngay câu chuyện đã một thời gây chấn động của ông. Vì đối với câu chuyện tình đó anh và em sắm vai chính sẽ làm sách của ông lu mờ, vô nghĩa.

Bởi vì tình chúng ta lồng trong khung cảnh thuần túy Á Đông. Bởi vì tình chúng ta nhẹ nhàng như sương đêm của mùa xuân thắm chứ không ồn ào vang động trong tiếng máy móc xe cộ của một xã hội vào mình cơ khí.

TRONG THI

NGUYỄN THẾ

học mỹ thuật

1) Sinh năm 1957, học lớp 9, niên khóa 1973-74 muốn xin học Trường Quốc Gia Mỹ Thuật có đủ tuổi không? Điều kiện ghi danh?

2) Vừa học phổ thông, vừa học Trường QGMT có được không?

LÊ THỊ MAI (Tân Sơn Hòa)

1— Sinh năm 1957, niên khóa 1973 — 74 em đủ tuổi xin học Trường Mỹ Thuật. Nhưng lại thiếu điều kiện về trình độ học vấn. Vì năm nay em mới học lớp 9 mà điều kiện nhập học là phải có Tú Tài I (hay là chứng chỉ lớp 11).

Điều kiện nhập học:

— Có quốc tịch VN.

— Có Tú Tài I phổ thông, kỹ thuật hoặc văn bằng tương đương.

— Nhiều nhất là 17 tuổi.

— Đậu kỳ thi tuyển.

2— Không. Vì chương trình

học rất bận rộn gồm cả các môn về văn hóa và các môn về mỹ thuật. Sự hiện diện của sinh viên có tính cách bắt buộc và kiểm soát chặt chẽ.

tú tài 73-74

1) Năm nay bỏ Tú Tài I thì niên khóa 73-74 thì Tú Tài cần chứng chỉ lớp 11 năm nào?

2) Tú Tài 73-74 thì có phải chỉ chương trình lớp 12 không? Hay chương trình của lớp nào nữa?

3) Theo chú, những người thi rớt Tú Tài I kỳ vừa qua có nên học lại chương trình lớp 11 hay nên học ngay lớp dự bị 12?

TẦN LAN

1— Phải cần chứng chỉ lớp 11 niên khóa 1971—1972.

2— Các môn học đều có sự liên tục từ lớp thấp đến lớp cao. Nhất là về Toán và Lý Hóa. Trong khi học, nếu không nắm vững những chương trình lớp 10 và 11 chẳng hạn thì làm sao hiểu được chương trình lớp 12. Đi thi cũng vậy, nhiều khi phải biết những định lý học ở lớp 10 và 11 mới giải được những bài Toán Tú Tài II. Vì vậy không có vấn đề giới hạn chương trình. Cần phải học đủ, học đều.

3— Năm ngoái Tú Tài I được vớt điểm quá nhiều. Ai thi rớt chắc là học chưa kỹ đấy. Nên học lại chương trình lớp 11 cho vững

Niên khóa tới gắng học cho kỹ chương trình lớp 12 là chắc đậu.

học ngân hàng

1) Trường dạy ngành Ngân Hàng là Trường Công hay Tư ? Địa chỉ ?

2) Có cần giỏi sinh ngữ mới học được không ?

3) Hồ sơ xin nhập học. Thời gian học ?

NGUYỄN THỊ TỔ ANH (TQC-SG)

1— Hiện ở Saigon có hai nơi dạy về ngành Ngân hàng có giá trị. Đó là các lớp huấn luyện chuyên môn ngân hàng do Ngân Hàng Quốc Gia tổ chức. Học tối tại Trung tâm Giáo dục Lê Quý Đôn.

Nơi thứ hai mới tổ chức mấy tháng nay. Đó là một phân khoa của Viện Đại học Hòa Hảo. Chương trình học chia ra nhiều chứng chỉ chuyên môn: Kế toán đại cương, kế toán ngân hàng, luật ngân hàng v.v... Mỗi chứng chỉ học mấy tháng. Lớp học tổ chức tại trường Tiểu học Hoàng Thụy Năm, đường Phạm Viết Chánh, Saigon. Học tối.

2— Học chuyên môn, nhất là bậc Đại học, sinh ngữ rất cần vì phải tham khảo thêm sách ngoại ngữ. Đặc biệt ngành ngân hàng, biết sinh ngữ rất cần vì như anh đã đề cập trên trang này nhiều lần, sau này đi làm sẽ phải giao dịch cũng như liên lạc thư từ

nhiều với khách hàng ngoại quốc.

3— Hồ sơ nhập học cũng gồm những giấy tờ thông thường như nộp vào các trường khác (khai sanh, văn bằng, đơn xin). Riêng các lớp do Ngân hàng Quốc Gia tổ chức hay phải thi tuyển vì nhiều người xin học quá. Chương trình học 4 năm.

Các lớp do Viện Đại học Hòa Hảo tổ chức chia ra làm nhiều chứng chỉ. Đủ một số chứng chỉ nào đó thì sẽ được cấp bằng, do đó không ấn định thời gian học. Có một vài chứng chỉ chuyên môn cũng có thể xin đi làm rồi, nếu có Ngân hàng cần tuyển nhân viên,

thắc mắc của học sinh ban A

1) Học sinh Ban A lên Đại học được quyền theo học những phân khoa nào ?

2) Có học bổng xuất ngoại nào dành cho học sinh ban A không ? Mỗi năm số học bổng ấy chừng độ bao nhiêu, về những ngành gì ?

MỘT BẠN NGỌC (Saigon)

1— Vấn đề này đã được giải đáp trong một số Tuổi Ngọc trước rồi. Ngoại trừ ban Toán tại Đại học Khoa Học và một vài trường kỹ sư (Công nghệ, Công chánh), còn những học sinh đậu Tú tài ban A có thể ghi danh học tại bất cứ phân khoa Đại học nào khác.

(xem tiếp trang 63)

lời tình tự • đoàn thanh huyền

Căn phòng nhỏ đóng kín. Ánh sáng buồn hiu hắt nhẹ vào phòng qua tấm màn mỏng, như cố len từng bước thời gian để được thì thầm cùng bóng tối. Cũng như nổi xôn xao bên kia bờ tường ngăn cách cố len vào đời. Một đời đóng kín. Một đời lặng câm. Và em vẫn ngồi yên trong bóng tối một mình.

Những tiếng động chợt ủa đến làm vỡ cả khoảng không gian tĩnh vắng. Như chim vỗ tổ. Từ xa tràn đến thì phải. Tiếng động là cả một bầu trời đang khóc. Ba ngày liên tiếp, chiều nào mưa cũng về trên cây cỏ. Trong cơn mưa, có phải màu xanh của cỏ thật rực rỡ ?

Anh, cho em gọi như thế nhé. Danh xưng chưa bao giờ em dùng đến, bây giờ nói thầm với mình mà ngỡ như người nào lạ xa trong em đang nói. Nghe ngượng ngập ở đầu môi. Thấy ngại ngùng cho lời tình tự. Một lần gọi để biết rằng anh đã ở đây, đã hiện diện trong tâm hồn em. Để biết mình đang là mình, sống trong chuyện thần thoại của mỗi đời người. Và để anh biết rằng em đã gọi anh trong âm thầm, trong cảm lặng. Lời chưa thốt nên anh chưa hiểu nhưng mưa mắt đã thay lời nói mang đến cho anh cả một khối tình.

Anh, không biết từ bao giờ em đã len lỏi vào đời anh, một đời bình yên không bão loạn. Em mang những cơn gió cát cuốn xô vào đời anh. Em mang những cơn sóng bạc phủ lấp hồn anh. Và em mang đau thương đến cho anh. Một lần gặp gỡ, nhìn nhau bằng đôi mắt lạ

xa bắt đầu cho một bước tình cảm. Sự xâm chiếm thật tinh cò và êm đềm. Thoảng chốc, thời gian qua không lâu mà anh đã mang bệnh trầm kha. Anh đau tim, có phải như thế không anh. Vì em anh đã đau tim. Ôi, em rất ân hận khi nghe anh nói thế nhưng em cũng rất sung sướng. Anh à, em nói thật nhé. Em sung sướng nhiều hơn sự ân hận đã mang bệnh đến cho anh. Có bằng lòng với sự thật đó không anh. Đừng giận em nhé, không thôi anh lại khóc thì có lẽ bác sĩ sẽ nhốt anh vào nhà thương. Nếu như thế thì em chẳng sung sướng nữa đâu anh à. Lúc đó em sẽ vô cùng ân hận, em sẽ buồn, em sẽ khóc và em cũng sẽ đau như anh vậy đó. Dù hiện tại nếu em đi khám bệnh, chắc rằng bác sĩ sẽ lắc đầu mà bảo rằng: Cô bé à, không có cách nào chữa cho cô bé lành bệnh cả. Tôi xin chịu thua, cúi đầu trước định mệnh. Không hiểu sao đến giờ này cô bé vẫn còn khỏe và vui tươi như thế này chứ tôi báo cho cô bé biết, tim cô bé sắp vỡ.

Anh à, tim em sắp vỡ, có phải thế không anh. Em đã đau tim từ bao giờ thế này—Sao em không hay biết gì cả. Đề đến bây giờ tim đã sưng to, đã nở lớn và sắp vỡ. Em sắp xa Ba, xa Mẹ phải không anh. Em sắp phải bỏ lại tất cả phải không anh. Nhưng em biết, em sẽ đến gần anh. Vậy là chúng mình huề nhé. Anh không thua em mà em cũng chẳng thua anh, cả trên phương diện bệnh hoạn.

Anh ạ, có ai điên như chúng mình chưa nhỉ. Từ nhịp tim đập, tim nở lớn cũng bằng nhau. Và nhất là tình thương trong tim dành cho nhau cũng phải bằng nhau. Anh sẽ không than sao anh thương em nhiều quá mà em thương anh có chút xíu hà. Em cũng sẽ không kêu sao em nhớ anh nhiều quá mà anh nhớ em có tí tí hà. Nhưng anh ơi, ông bác sĩ của em và của anh chỉ là ông bác sĩ tưởng tượng thôi.

Anh à, thật lòng clo nhau một đời thì em chấp nhận được tất cả những gì sẽ đến. Con bão biển, núi đá cheo leo, bên bờ vực thẳm. Những bức tường cao, những viên đá nhọn. Rồi cũng qua phải không anh. Em bằng lòng tất cả đề cuối cùng được nhìn thấy màu vàng rực rỡ trong mắt anh và vòng tay anh ôm hạnh phúc. Anh ạ, có phải em là sợi tóc nhỏ rơi xuống đời anh lênh đênh sóng nước không—Mai này con nước sẽ xuôi về đâu? Và sợi tóc có còn mãi không? Mong ước tất cả còn liên kết vào nhau để mãi mãi mình không xa, anh nhé.

Anh ạ, em đi vào con đường tình sử với anh một cách thật tinh cò. Ngờ rằng đau thương em mang sẽ không có cơ hội rời xa vì chìm đi một đời bơ vơ trôi nổi. Nhưng anh đã đến. Đến trong mắt nhìn đêm ấm.

Anh trong lời nói lạnh lùng. Và rồi, em đã rơi vào đời anh, đời anh êm ấm. Khi em chợt nhận biết như thế thì em cũng cảm nhận anh đang chiếm cứ tim em. Một cảm nhận dịu dàng đủ ru em suốt tháng ngày trôi đi. Anh ở đây, trong tim em nồng ấm—Anh ở đây, trong trí em vui. Đôi khi nỗi nhớ làm quay quắt cơn điên. Vùng tóc anh dịu dàng ôm anh mắt là biển sâu gọi nắng, chiều thu gọi lá vàng. Anh ở đây phải không anh. Gần gũi và thân thiết. Không lìa xa dù chỉ gang tấc, dù chỉ phút giây anh nhé.

Gọi anh thật khẽ, để chỉ mình em biết em đang nhớ anh. Em tin anh vô cùng anh ạ. Có biết như thế không. Một ngày không thấy anh là một ngày nhưng nhớ làm vỡ cả hồn em. Bây giờ ngồi nhìn mưa, em chợt lo sợ anh sẽ lang thang một mình trên đường cũ. Đừng điên như thế anh nhé. Không có em ngồi sau lưng chắc rằng anh sẽ lạnh vô cùng. Có phải thế không anh. Anh ạ, em thương anh vô hạn nên em đã thuộc theo lời tình tự này quả tim hồng gửi đến anh. Anh còn nhớ lời em dặn không. Anh là của em nhé. Từ bây giờ cho đến ngàn sau. Không một đổi thay, không một rời xa. Cho dù muôn nghìn cách trở, cho dù muôn vạn đau thương.

Anh ạ, mưa đã ngủ yên bên thành phố buồn này. Ngày mai không biết mưa hay nắng. Mưa có làm mỗi gối mòn chân anh không? Mưa có làm anh quên lãng một thời yêu dấu của chúng mình không?—Nếu ngày mai trời làm mưa thì anh sẽ về đâu? Đừng quên đường về anh nhé. Dù có xóa nhòa, dù có phôi pha, anh vẫn thuộc đường về phải không anh. Đừng như cánh bèo trôi nổi, đừng như ghe nhỏ lênh đênh không bến không bờ. Và ngày mai, nếu nắng đến, hạnh phúc đã ôm trong tay có ngợp sáng như màu nắng không?

Anh ạ, ngày mai đến, dù mưa dù nắng cũng đừng bao giờ quên hạnh phúc nhỏ nhoi em mang đến nhé—Hãy cố thấp lên một niềm tin để còn hy vọng nhìn thấy nhau thật tuyệt vời khi hạnh phúc đến anh nhé.

Ôi, trái tim nào em đã cất dấu một khối tình, đã trôi buồm đời anh. Thiên thu còn mãi. Ngày sẽ đến của em chắc không có màu pháo đỏ, không có áo mới ngày vui, không có gì đề đến với anh. Nhưng em sẽ đến với anh bằng con đường nhỏ nhất, âm thầm mỗi đêm. Anh ạ, con đường đó là nỗi niềm em gửi và anh theo ánh sao tự một góc trời bé nhỏ xa tít. Dù ở góc trời nào, em vẫn nhìn thấy anh, anh ạ.

ĐOÀN THANH HUYỀN

MÙA XANH CỦA LÁ

PHÙ TRẦM

Đạt quay lại, nhìn tôi. Đôi mắt với màu tối thăm thăm quen thuộc có vẻ gì buồn bã. Buồn bã, có thật không? Chẳng như chàng muốn nói với tôi một điều gì. Cách nhìn của chàng, trong vẻ đăm đăm xót xa, và cái thể đứng nghiêng lệch lạc đó, cho phép tôi biết như vậy. Quen nhau lâu, sáu tháng một trăm tám mươi mốt ngày, kể từ ngày chàng bắt chuyện làm quen với tôi trong quán cà phê K., giọng nói trầm nồng ấm của chàng, giọng nói như phá phách bướng bỉnh của tôi, hai giọng nói kết hợp lại trò chuyện đã qua bao nhiêu lần hẹn gặp, và lần hẹn gặp này không biết là thứ mấy mươi rồi. Như thế, cho mỗi lần hẹn gặp trò chuyện đó, ít nhiều gì hai đứa cũng hiểu khá rõ về nhau, bằng nhận xét của người này về người kia. Tôi bướng bỉnh kiêu ngạo và chàng ngang tàng phóng túng. Mỗi đứa, hình như cố tình làm cho những đặc điểm đó nổi rõ hơn lên. Trước nhất, như một thách thức không cần biết hậu quả sẽ xảy đến tốt hoặc xấu, và cũng không hề muốn biết người đối diện với mình có đủ thông minh để nhận ra những thách thức này, và sẽ đối phó ra sao? Mọi chuyện, giữa hai đứa, trong lưới bầy cố tình đó, có một vẻ gì gắng gượng, bất ổn, và khô hời.

Và mỗi đứa, trong vị trí độc lập tách biệt của mình, luôn luôn tự tin và ngẩng nhìn kẻ khác bằng con mắt chủ quan đó!

Cho đến ngày nay, Đạt ngang nhiên bước vào nhà tôi, chân bước thật vững vàng và thái độ thật bình tĩnh. Ngồi sau bàn học, qua khung cửa sổ, tôi đã thấy chàng ngoài cổng, mở chốt, đẩy khẽ hai cánh cửa sắt, đi vào. Cử chỉ thành thạo như người đã quá quen thuộc với nơi

đến, và như đã đến nơi đây nhiều lần, tất cả những gì chàng vừa làm có vẻ thông suốt và tự nhiên, không một gì lúng túng.

Tôi hơi ngạc nhiên một chút. Thi ra với lời dọa của tôi trong ý định nói tới ba tôi là người khó tính, nóng nảy, ưa nổi giận, mà tôi đã kể và phác họa hình dáng của ông cho chàng nghe hôm nào, chẳng có một may mắn nào làm chàng dễ ý. Dĩ nhiên khi nghe tôi nói như vậy chàng cũng phải hiểu rằng ba tôi không ưa gì những thằng con trai đến nhà ông chuyện vãn với con gái ông đâu với tư cách nào đi nữa. Khi nói, tôi nghĩ chàng hẳn lâu lắm mới dám đến nhà tôi. Vậy mà bây giờ, Đạt đó. Khi đặt bước chân đầu tiên vào đây, không hiểu chàng có nghĩ rằng làm như thế chàng đã vượt xa óc tưởng tượng của tôi với một chút bất ngờ gần như hoảng hốt?

Tôi bỏ bút, theo dõi từng bước chân chàng. Những bước đi chắc, chậm rãi, từ tốn. Đầu chàng ngẩng cao, mắt nhìn thẳng. Hai tay chàng thọc sâu vào túi quần. Duy chỉ có điệu thuốc thường trực trên môi chàng là không thấy. Dầu sao, khi đến đây, có thể gặp những người lớn tuổi hơn, cách lấy cảm tình không gì khác hơn là hãy loại bỏ tạm thời những thói quen của chàng, như thế, cũng đã quá đủ rồi.

Khi chàng bước lên bậc thềm thứ nhất với vẻ ngần ngại, tôi mới đứng ra chào chàng. Chàng tiếp tục bước lên những bậc thềm cao hơn sau nụ cười nhỏ đáp lại cái chào của tôi.

Tôi nói:

— Anh cũng khá gan góc đó!

Đôi mắt Đạt nhìn tôi như muốn tìm hiểu câu nói. Một giây, nụ cười gần môi chàng, cao ngạo:

— Chưa hẳn đâu. Cái bề ngoài thường dễ đánh lừa người ta lắm, Ngọc ạ!

Tôi cũng đâu kém:

— Nhưng cái bên trong tôi chưa hẳn có được một bề ngoài thư thái như vậy.

Chàng mỉm cười, không nói. Chàng nhìn quanh quất rồi quay sang

— Bác đâu?

Tôi dựa lưng vào cánh cửa áp tường. Câu hỏi của chàng, lúc này càng chứng tỏ sự dối đầu với ba tôi không làm chàng e ngại chút nào. Dáng chàng cao lớn sừng sững, che khuất. Vẻ tự tin của chàng khiến tôi nghĩ đến một ngọn núi vách thẳng, cao vút, nhìn lên chỉ thấy một màn

lờ mờ như sương đục vây quanh. Cùng lúc, tôi cảm thấy tôi bé nhỏ và vụng về khi đứng cạnh chàng, cái cảm giác này lần đầu tiên tôi bắt gặp như một nỗi nao nao kỳ lạ.

Tôi không trả lời chàng, kéo cánh cửa gỗ rộng thêm ra, mời chàng vào nhà. Nổi vầng vát vừa giáng nhẹ lên mắt tôi cơ hồ như một làn khói mỏng. Chàng nhìn xung quanh, vẻ quan sát. Rồi chàng ngồi xuống chiếc ghế dựa đặt ở góc nhà. Ở đó, còn có một bàn gỗ vuông, mặt kính, thấp lộng những bức hình từ thuở nhỏ cho đến bây giờ của tôi và một chiếc ghế cùng kiểu khác. Tôi ngồi xuống ghế đó, hơi ngượng khi thấy chàng tò mò ngắm nghía những bức hình với vẻ thích thú hiện thoáng ra ở môi chàng từng lúc.

Lát sau, Đạt ngẩng lên, đôi mắt chàng ngó đắm đắm làm tôi thấy ngượng hơn :

— Hồi nhỏ, Ngọc có nhiều tấm hình nom dễ thương và xinh quá. Tôi trở thế ngồi, cho tóc thả xuống trước ngực mình :

— Thật không ?

— Tưởng tôi nói giỡn sao ?

Tôi khẽ lắc đầu :

— Khó tin lời khen của mấy ông con trai lắm.

Chàng nhăn mặt :

— Sao vậy ?

— Thường là để lấy lòng, hoặc vì lịch sự, hay khen là phải khen. Thế thôi.

— Ngọc lấy đâu ra cái nhận xét lệch lạc đó vậy ?

Tôi cười :

— Con gái phải hiểu điều đó, tự nhiên biết, chứ không cần lấy đâu cả.

— Nhưng con trai đâu phải người nào cũng giống người nào.

— Vậy càng đáng cảnh giác hơn. Nếu người nào cũng giống người nào, đâu có chuyện gì để con gái cảnh giác và lo xa nữa. Đã biết tự bản chất nó như vậy, dĩ nhiên người ta lường trước được hậu quả rồi, còn gì để nói.

Tôi nói, và không ngờ mình nói được như vậy, chẳng ngập ngừng. Câu nói như một kinh nghiệm buông ra làm Đạt hơi ngạc nhiên. Chàng ngửa người ra sau, nhìn lên nóc nhà, tôi nhìn thấy sóng mũi thẳng và đôi mắt thăm chút bóng tối của chàng. Hai cánh môi chàng mấp máy :

— Ngọc là một người con gái thông minh !

Lại một lời khen khác. Tôi muốn bảo với Đạt rằng đừng nên

khen tôi về bất cứ một điều gì. Dẫu điều đó có ý tốt hay xấu. Bởi lời khen của hàng tỷ triệu người bây giờ trên trái đất xô bồ lưỡng gát này nói với nhau, đã dần dần mất đi hết ý nghĩa, và giữa những lời khen được thốt ra đó đâu có ẩn dấu sự tính toán cổ tinh bên trong.

Tôi không phải là một người bi quan. Nhưng tôi muốn hỏi chàng rằng, giữa tôi và chàng, với thứ tình hai đứa dành cho nhau bây giờ, có một lọc lừa nào đó có trong thâm tâm của mỗi đứa hay không ?

Ý nghĩ này dễ làm tôi hình dung ra mai sau. Cái mai sau trắng nhòa mưa lạnh và âm u lênh bênh những sương mù nước mắt phủ lên những cảnh trí lúc đó cũ càng quạnh hiu, khi chỉ còn lại một đứa lẻ loi với bóng mình gầy gập đồ buồn bã xuống những bàn ghế im lặng vắng người của một thời nào xôn xao tiếng cười nói đi về, mất dấu. Hẳn có những con đường từng đi bên nhau ngậm ngùi soi trắng lên những vết chân tình cũ, suốt bốn mùa tang chế. Hẳn có những nơi hẹn hò vắng bóng hai người yêu nhau thì thầm trò chuyện, bấy giờ chỉ còn nổi rung rức tiếc thương khua thăm trong mỗi bước lạc về. Hẳn có một mùa lá rơi mãi rơi hoài phủ ngập lên, vàng úa ngày tháng đời sống. Hẳn có tôi với tuổi con gái mình buồn bã lang thang để nước mắt ràn rụa trên má mỗi khi không người đỡ nín, đứng ở một nơi nào đó nhớ về nơi này tóc ngậm ngang môi, khóc kể chuyện hoang đường. Hẳn có chàng phiêu bạt đầu đó, gió ngang vờn trán, lênh đênh qua những thành phố này đến những thành phố khác, khó thuốc mịt mù che phủ khuôn mặt lạnh lùng, khuất dấu.

Tất cả những điều vừa nghĩ đến, và hình dung ra, không dừng tôi nghe mình như nghe lại nơi ngực, có một cái gì quá sức tôi đang đè nặng lên trái tim làm tôi thấy khó thở và vầng vát.

Tôi khẽ nhắm mắt lại, nghe mi mắt mình như nóng lên, tôi có cảm giác như mình sắp khóc.

Mọi chuyện chưa xảy ra. Và không biết có thể xảy ra đến nỗi như vậy hay không, tất cả sao tôi nghĩ đến đều buồn thảm và ảm đạm. Nhưng tôi, sao lạ vậy cái kiên ngạo bất cần của tôi đây, cái ngang ngạnh bướng bỉnh của tôi đâu, sao trong khoảnh khắc lại yếu mềm và lạc loài như thế này ? !

Tôi mở khẽ mắt ra, bắt gặp ánh mắt của Đạt đang đắm đắm ngó tôi. Đôi mắt buồn quá đôi, và lẫn chút khó hiểu. Chàng nhìn tôi, mê

(xem tiếp trang 41)

giới thiệu những cây bút

PHẠM KHÁNH VŨ

T.N : Vũ bắt đầu làm thơ từ năm nào? Vũ có còn nhớ bởi xúc động đầu tiên nào, từ một tác phẩm văn chương nào đó Vũ yêu thích đầu tiên chẳng hạn? Ngoài bút hiệu Phạm Khánh Vũ, có còn ký tên nào khác nữa không?

PKV : Tôi bắt đầu làm thơ từ cuối năm đệ ngũ, cái năm được ông Thầy Quốc văn cưng nhất, cũng cái năm đó tôi bắt đầu yêu Chính Phụ Ngâm Khúc và bắt đầu... tập tễnh làm thơ. Nhưng bài được đăng đầu tiên trên báo lại là một bài văn ngắn trong Tuổi Hoa 114. Lúc đó còn ký Thương Vũ Minh. Ký Phạm Khánh Vũ đầu tiên trong Tuổi Ngọc số 7 cho tới bây giờ. Thỉnh thoảng ký tên thật những lúc muốn đùa nghịch cho đỡ buồn.

T.N : Cảm tưởng của Vũ lần đầu khi thấy bài được đăng báo. Xúc động đầu tiên đó đến bây giờ có còn lại không?

PKV : Dĩ nhiên là khi bài được đăng báo lần đầu tiên, khoái lắm. Lúc đó còn nhì đồng quá mà, đem đi khoe hết người này tới người kia, dạo sau này thì hết mừng, nhưng vẫn còn cảm động, nhất là khi mình im tiếng quá lâu bất ngờ xuất hiện lại.

T.N : Vũ làm thơ vào lúc nào? Có dễ như các bạn các số trước đã nói không?

P.K.V : Làm thơ tùy hứng, lúc nào cũng có thể làm được, kể cả

Khánh Vũ còn trẻ, rất trẻ. 19 tuổi, học Sư Phạm Ban Mê Thuột. Thơ đăng trên Tuổi Ngọc từ những số đầu và đều đặn đến bây giờ. Thơ không nặng, rất « thơ » nhưng chắc chắn. Ngôn ngữ và hình ảnh trong thơ Vũ với thiên nhiên. Thơ Vũ phẳng phất một chút Huy Cận, một chút Sa. Điều đó nào hề chi. Và tình yêu vẫn là đề tài đẹp dễ trong thơ Vũ. Thứ tình yêu trong sáng như sương sớm và êm đềm như khói. Vũ thỉnh thoảng cũng viết văn, ký Thương Vũ Minh, đăng trên Thông, Tuổi Hoa... Nhưng Vũ vẫn thích làm thơ hơn. Thơ như một chén men. Thơ Vũ, vì thế, có say đắm chân tình. Và nếu Vũ « tự khó » mình như Vũ nói, Vũ sẽ tiến xa hơn với những bước đáng kể.

những lúc bí toán ngồi cắn bút ngơ ngẩn hay... sắp nhắm mắt thả hồn vào mộng. Nhưng những cái hứng như trên rất hiếm thấy, có khi 2, 3 tháng không được một dòng thơ nào. Thì như Tuổi Ngọc thấy đó, bài vở tôi gửi về tòa soạn lựa không đều, một dạo tưởng đã im hẳn, bèn có người âu yếm nhắc nhở... sao thế, bộ định... rửa tay gác bút à?

T.N : Vũ có thường « tự khuyên » mình điều gì, hay lấy một mẫu mực nào trong việc sáng tác chẳng?

P.K.V : Luôn luôn tự khó với mình khi làm thơ, cũng như lúc đọc lại. Thành ra những bài thơ đăng kỳ này tuy được gọi là ưng ý nhất nhưng cũng chỉ có nghĩa là ưng ý nhất trong hiện tại thôi. Mai sau thì chưa biết.

T.N : Ước mơ đơn giản nhất và « xa vời » của Vũ ?

PKV : Mong sẽ được in riêng cho mình một tập thơ để tặng bạn bè, từ trước tới giờ toàn là tuyển tập thơ chung và quay ronéo không thôi. Tập quay ronéo sắp có là một tập thơ chung với Đan Hoàng. Thường bảo với bạn thân là Hà Thiên Vương như thế này, mười năm sau ta sẽ ra một tờ báo, y hệt như TN, và ta làm chủ nhiệm kiêm chủ bút. Mi làm thư ký nghe. Hẳn chịu rồi và mười năm sau có vẻ xa xôi, nhưng biết đâu đấy nhỉ. Cái mơ ước ngông nghênh của tuổi trẻ bao giờ cũng buồn cười, cũng trong suốt vô tư dễ thương hết, phải không.

tình khúc cho tiểu di

có một ngày trời nắng
chim về như khói sóng
bàn tay anh đủ ấm
vỡ về tình bao dong

có một ngày trời mưa
chim về reo ca khúc
nhớ một thời hồng xưa
rộn ràng trong lớp học

có một ngày trời gió
anh về rất vô tình
chim ngó người áo lụa
mừng nụ tình đang xanh
một ngày, phải không chim
trên đầu cành phượng đỏ
nụ hôn rất êm đềm
ru đất trời muốn thuở

một ngày, anh áo trắng
về từ rừng núi cao
ngày con chim tóc ngắn
có hay trời đầy sao

một ngày như mọi ngày
chim sầu thân biển cả
một ngày trái tình bay
vào hồn em rất lạ

tháng năm ngày hạnh phúc
về trong ta nồng nàn
chim ơi, như tình khúc

ru đời hồng mang mang
nghe gì không hở chim
giữa mùa hè rực rỡ
có muốn vùn trái tim
nở đầy bóng thương nhớ

có một ngày trời nắng
mây hồng như tường vi
tình hồng như hạnh phúc
ngày tiểu di, tiểu di...

yêu dấu một đời

rời em về đâu về đâu
một mai trời đất phai màu
người đi áo mỏng qua đường
hàng dương liễu đứng lệ buồn hắt hìn

sầu em mở ngõ trong chiều
nghiêng vai gió thổi tình yêu qua lòng

em về bóng ngã đầu sông
hai tay ôm kín hư không thở dài
anh về đuôi cánh vạc bay

cho em giọt nức đầy rừng rưng
mai tàn cuộc vô cùng
con gái cũng ngại ngùng qua theo
là thôi áo xanh tóc bông bay trong cơn mưa
ôm giầy bút lạng lờ vào cửa lớp
còn ưu tiên nào nữa không, thì sinh tự do

thi và ngày

lại trường cũ

lang bạn thân

không có mùa thi này thì bao giờ
về thăm lại một góc trường xưa

góc ta đã rong chơi suốt thời tuổi nhỏ

góc sân nào cây lá dong đưa

tân trở về ta không còn được gì

xanh nào áo xanh nào dấu bay trên mi

bàn tay đau còn bàn chân mỗi bước ngắn bước dài như loài chim thiên di

một góc trường nào dung dưỡng ta bao năm

hàng cây muồng cao, hàng phượng âm thầm

gió lồng lộng reo suốt hành lang lớp học

bàn ghế, phấn, bảng nào trong nỗi im câm

giờ trở về thôi còn là học trò

ra đi, vẫy tay chào, lòng sao rưng rưng

một thời tuổi lớn qua đều vô chừng

mai có trở về, mai còn trở lại

thời dấu giầy in trong băng khuỷu

phượng sầu

em đến tình cờ như sợi nắng

trăm năm đậu lại ở biên ngoài

còn tôi, một chút tình im vắng

ôm nỗi buồn vàng đứng lẻ loi

em đến bất ngờ, hoa tử muội

vườn hương nở một đóa ban đầu

còn tôi, bướm trắng bay chưa mỗi

sao đã ngừng chân trên bến đau

trước nhà nở đỏ chùm bông phượng

hạt cát đầu mùa rất dễ yêu

em đến mang tình tôi vất vưởng

và hàng mưa bụi vội tan theo

còn lại nỗi buồn trên đá sỏi

sớm mai qua đó lệ quanh hồn

mãi đến cuối đời không dám nói

bước hoài một bước chậm cổ đơn

truyện dài MƯƠNG MÀN

Tôi phịa tỉnh khô :

— Dễ sợ lắm, rùng rợn lắm. Bọn Quốc Học đào một con đường hầm ngầm dưới đất từ bên nớ ăn thông qua trường mình, nửa đêm, bắt thần tụi hấn đội đất chun lên như ma đội mồ, đưa mô cũng đeo mặt nạ, lưng dắt trường kiếm sáng choang. Lão cai trường nghe tiếng động, thức dậy rình, ngờ ma quỷ, lão sợ run bần bật đến nỗi bất tỉnh luôn. Sáng ra mới phát giác bọn Quốc Học găm Thiên linh chuỗi trắng xóa vườn cây. Ông định ngắt xỉu thêm lần nữa thì đúng lúc tau vượt tường vào tới, tau bèn hét to : Ngoạ ơi, đừng thêm xỉu nữa, có cháu lòi giúp ngoạ trừ gian diệt bạo đây nè !

Trận cười vỡ tan tác. Lan Khuê nguyền tôi.

— Đồ làm bộ ! Rửa thì có chi đáng lo mô nờ ?

— Răng không lo được ? Bà Hiệu trưởng kiện trường Quốc Học, Quốc Học sẽ kiện lại mình đã tung dù mang Thiên linh chuỗi qua trường họ trước. Cháy nhà ra mặt chuột. Tụi mình chắc chắn sẽ bị khiển trách nặng, không chừng bị đuổi cả lữ.

Nửa phút im lặng nặng hơn nghìn cân, đề sụp xuống tim cả bọn, tưởng chừng có cù tới khuya cũng chẳng có đứa nào thêm cười.

Thấy nhiều đứa khác cùng lo, tự nhiên nỗi lo trong lòng tôi vơi bớt. Tôi cười trấn an :

— Nói rửa cho không đến nỗi chi mô. Trò chơi của trẻ con, người lớn sẵn lòng tha thứ.

Hai ba đứa phụ họa, đuổi nỗi lo âu đi chỗ khác chơi.

— Ủ ! Bà Hiệu trưởng hiền in bỏ tất.

— Bà Hiệu trưởng bác ái như đức bà Maria.

— Amen, mô phật !

Không khí trào lộng tức khắc được vãn hồi, đứa mô đứa nấy mặt mày tươi rói, không buồn tàn đông nữa.

Cầm Anh lấy gói bò khô trong cặp sách ra chia cho mỗi đứa một miếng :

— Ê ! Khi hồi tụi bây có đề ý không ? Dưới Thiên Linh chuỗi, bọn Quốc Học có ghi là : Nhóm TMSNSD Quốc Học. Đưa mô biết TMSNSD là chi không ?

Những cái miệng bỗng ngừng nhai bò khô, không hện nhưng cùng ngậm miệng lại đề... ngẫm nghĩ.

Nhuệ Giao cầu nhậu :

— Bọn Quốc Học thật ư rắc rối. Tên nhóm chi thì viết đại ra cho rồi, làm bộ bí mật viết chữ tắt. Chắc tụi hấn sợ ruồi cười.

Ngọc Quý chột reo :

— Dễ ồm ! Tau nghĩ ra rồi. TMSNSD tức là : Tôi Muốn Sống Sang Sầu Dài.

Cả bọn cười ồ :

— Tên nhóm chi kỳ rứa ? Đoán tiếp thử coi.

Đến lượt Hồng Châu làm thầy bói :

— TMSNSD tức là Thấy Mưa Sầu Nước Sông Dâng.

Hai ba đứa trề môi :

— Có vẻ nặng phần tả cảnh quá.

Nhuệ Giao tỉnh quái :

— TMSNSD tức là : Tụi Minh Sinh Nhắm Sao Dê.

Trận cười nổ lớn.

— Đồ vô duyên. Người ta thường nói sinh nhắm sao xấu, chứ làm chi có sao dê.

— Sao Dê là sao bằm lăm há ?

Nhuệ Giao đỏ au má, xua tay cãi :

— Tụi bây nghĩ xiên nghĩ xẹo tầm bậy. Trong Truyện «Những Vì Sao» tuyệt vời của A. Daudet dễ thương và đẹp nhất là đoạn anh chàng chần chiên phiêu bồng thì thăm cô chủ nhỏ thần tiên của anh ta nghe về tên các vì sao. Và, vì sao đẹp nhất là Ngôi sao của gã chần chiên (sao hôm, sao mai). Đã có ngôi sao của gã chần chiên, tức phải có ngôi sao của gã chần Dê nữa, gọi tắt là sao Dê. Tụi mình sinh nhắm sao Dê. Nghĩa là các cu cậu Quốc Học trong nhóm TMSNSD, tương lai có đường đi chần Dê hết.

Nhuệ Giao coi như thắng vì hắn đã nói có sách sách mách có chứng; đề bênh vực lối diễn dịch của mình một cách thông minh và hài hước. Nhưng hắn vẫn bị phản đối.

— Không được, tội mình sinh nhằm sao Dê nghe kinh khủng và dễ bị hiểu lầm quá. Tội mấy anh chàng Quốc Học.

Đến phiên tôi ăn ốc nói mò:

— TMSNSD tức là: Thương Minh Sao Người Sợ Dị.

Lan Khuê vỗ tay như điên:

— Được. Được. Câu của con Hạt Tiêu nghe được nhất.

Hai ba đưa lao nhao:

— Ủ. Tạm được. Tạm được.

Bởi chỉ mới tạm được, nên cả bọn còn trở tài diễn dịch dài dài, nếu chép ra đây tất cả mọi lời tội nó bói đoán, e phải mất hết 1.000 trang giấy, chưa chắc đã đủ. Nhóm TMSNSD Quốc Học nghe chúng tôi mạn đàm về cái tên nhóm của họ, hẳn phải khóc thét.

Việc «trả miếng» của nhóm TMSNSD Quốc Học là nguồn cơn luồng khích động hào hứng lan khắp hàng ngũ công dân Đồng Khánh — Quốc Học. Ngôn ngữ Thiên linh chuỗi rũ thoát chết kỳ bí, tan tác bay dọc «đường biên giới», công viên, những chuyến buýt bắm đầy là mẹ vàng được chất mùa.

Cái Chủ nhật, giờ Ngọ, ngày rằm kinh khủng nọ, bao giờ mới tới? Cuộc tạo thiên lập địa hoang đường, xóa trắng tất cả, để dựng lại tất cả, bao giờ xảy ra? Tác giả Thiên linh chuỗi là Tiên tri quán thế hay là kẻ bị ma ám? — Ai biết!

Hình ảnh ông già nhân từ, áo gấm, khăn đóng râu dài, chống gậy trúc qua điệp trùng lục địa, tái tạo những miền dân cư, thiên nhiên muông thú, gieo rải Hòa bình, vẫn là hình ảnh hết sức đáng yêu.

Hòa bình không còn là hạt mầm âm thầm nứt mộng trên mảnh đất ước mơ kín tối. Hòa bình đang được thốt ra môi làm náo nức những nụ cười.

Từ lâu, bọn trẻ chúng tôi đã từng biết rung động cách thành thực cái rung động của người nhạc sĩ chưa chịu già Phạm Duy, qua bóng dáng thân yêu của một «Bà Mẹ Gio Linh», một «Thu Chiến Trường», một «Bên Cầu Biên Giới»... Chúng tôi đã từng ngẩn ngơ theo người nhạc sĩ trẻ Trịnh Công Sơn nghiêng tim nghe những bước chân buồn ngơ ngác, mù khơi của người quả phụ trẻ, rất trẻ «Ngày gió lớn, tôi đi mỗi gọi

lên; gọi tên anh, tên Việt Nam...» Gọi đây biết bao tình khúc xanh xám là băng trên xác người. Nhiều hơn nữa, chúng tôi mở lớn mắt bước qua chập chùng rung động; khoan thai, nhẹ hẫng, dăm dăm. Đừng tưởng bọn trẻ chúng tôi chỉ biết mơ mộng, long rong, nhỏ dãi lệ ngẩn cho tình yêu gái trai. Chúng tôi từng biết nỗi ước mắt xuống vết thương, manh chiếu rách, chia cơm xẻ áo, những người không may phải thiên cư, tị nạn. Chúng tôi có những tấm thấp đèn dầu học bài dưới hầm trú đạn pháo kích... Chúng tôi biết nhiều thứ nữa, ngoài sách vở trường học, đủ để thấy chiến tranh là chẳng cha Ngáo ộp đáng ghét, và Hòa bình là nhất nhất nhất. Giọt sương lạnh đẹp là Hòa bình. Hạt ô mai bụi là Hòa bình. Hơi ẩm của ba của mẹ là Hòa bình. Cái gì ngon ngọt béo bùi, cay chua mặn đắng — nhưng không làm chúng tôi phải ứa nước mắt, hãi sợ, đều là Hòa bình. Nhân dị, chỉ có thế.

Hiện tại chúng tôi đang ngơ ngác sau một cơn mừng hụt!

Hàng ngàn trang sử chiến đấu dầm dìa nước mắt đã lật qua sau ngày ngưng bắn. Những trang sử tiếp theo còn trắng tinh, ngỡ dễ chép chuyện Hòa bình. Nhưng, sau ngày ngưng bắn, chim chóc vẫn không im chỗ đậu; rừng núi vẫn chưa yên trở mạnh lá cành; người vẫn chưa về đủ quanh chiếu gối, vì, không gian vẫn còn vang động tiếng súng chiến trường. Hòa bình quả là không giản như hạt ô mai bụi, giọt sương đẹp, hơi ẩm của ba của mẹ. Chim Hòa bình vẫn còn đau phồi, chưa được hót huyên huyên, đón mừng ngày không tiếng súng.

Sau cơn mừng hụt, thế giới hoang đường, quỷ mị của Thiên linh chuỗi mở ra bát ngát lời cuốn, quyến rũ lạ thường.

Tôi nghĩ: Nếu thiên linh chuỗi lạc vào xứ sở khác, không tiếng súng, chắc chắn nó sẽ được ném vào sọt rác, câu chuyện hoang đường trở thành lỗ bịch thảm thương, không ai buồn ai nhớ.

Ở đây, trên quê quán vắng hơi hướm cổ tích thần tiên, giữa vùng đất dọa, bạn bè tôi thích thú truyền rao Thiên linh chuỗi như truyền rao cái gì rất viễn mơ, cao vời, không đáng ngạc nhiên chút nào. Thiên linh chuỗi, với muôn ức người khác có thể quá tầm thường, riêng với tôi, tôi thích nó. Nếu không, tôi đã ném dục hôm vừa nhận được rồi. Bây giờ tôi hân hoan nghĩ rằng, phổ biến Thiên linh chuỗi (qua hình thức trò đùa) rộng rãi là một việc làm đúng. Hậu quả thế nào, tôi cóc cần.

Nhờ Thiên linh chuỗi, bạn bè đã tôn tôi lên hàng Nữ Chúa, tha hồ háy nguyệt nạt nộ, bắt tội nó làm theo ý kiến mình. Vì Thiên linh chuỗi các cụ cậu Quốc Học đã tức mình lập cái gọi là nhóm TMSNSD (Thương Minh Sao Người Sợ Dị?) để trả miếng. Chừng đó cũng đủ vui rồi. Tôi sung sướng nhoẻn miệng cười. Có gương soi, chắc chắn tôi sẽ thấy tôi rất có duyên.

Nhưng Lan Khuê tinh mắt nhận ra niềm vui tôi chỉ là niềm hoan hỉ méo, không tròn. Dường như con ranh con đang mơ hồ nhìn suốt qua nỗi băng khuâng sâu kín trong lòng tôi. Ánh mắt tinh quái của hắn làm tôi sờ sợ.

— Hạt Tiêu, mấy bữa ni tau thấy mi là lạ. Tỉnh thoảng mi cho hồn bay lang thang vài phút phải không?

Tôi đùa, lấp liếm cơn bối rối:

— Đêm cũng như ngày, tau xiềng cứng hồn với xác liền nhau bằng sợi xích to đại chang, sức mấy hồn đi lang thang?

— Đừng chối. Đôi khi, giữa lúc đang cười nói, tán hươu tán vượn với bọn tau, mi chợt ngẩn người chút chút, ngó xa vắng chi lạ!

Lan Khuê. Tau lạy mi một ngàn lẻ hai lạy, khảo tra tau chi tội rứa? Điều bí mật mi muốn biết, tau đã nói với mi, và mi đã cho tau «tốc kè» cóc thêm nghe. Giờ tau mong trí nhớ mi càng trở nên ngu độn càng tốt; quên điều tau đã nói đi. Tau chỉ muốn điều bí mật, niềm băng khuâng ấy chỉ riêng một mình tau giữ, chắt chiu, nâng niu, lặn lội. Đừng quay đôi mắt đèn pha dọi vào hồn tau nữa. Nhột lắm. Khi nhột người ta cười, tau nhột, tau sẽ khóc.

— Mi thật tinh bị ám ảnh bởi đôi mắt Bích Khê à, Hạt Tiêu?

Tôi muốn hét to bảo Lan Khê cầm miệng hến. Ai cho tôi phép lạ, tôi sẽ thối lặn khỏi tím biển Lan Khê thành tượng đá tức thì.

— Đừng nghi ngờ tầm bậy. Chuyện tau đùa bữa hôm qua mi tin à, con tê?

— Đùa rằng bữa nớ mi có vẻ hoảng hốt rứa?

Con khỉ! Mi định dồn tau tới chân tường, tới phút nói thật phải không? Nói thật, đề lần nữa, mi cười tau «tốc kè»? Lan Khuê, mi vừa ngốc vừa ác như con mẹ phù thủy. Thành tri cuối cùng bảo vệ niềm bí mật sắp bị mi phá vỡ. Không, tau quyết thủ thành.

— Hạt Tiêu, ai có đôi mắt giống mắt Bích Khê? Giống rồi rã? Giấu chi như mèo giấu cứt rứa con tê?

(còn tiếp)

mùa xanh của lá ● phù trầm (tiếp theo trang 31)

hoặc, như thể muốn lún sâu vào tâm hồn tôi, như thể muốn tìm kiếm một điều gì?

Tôi lấy lại bình tĩnh, và giọng cười:

— Anh đến đây chỉ với những mục đích tầm phào như thế?

Đôi mắt chàng mở to hơn, tôi như thấy rõ bóng tôi in hình trong

đó:

— Cái gì?

Câu hỏi với vẻ u mê của chàng làm tôi muốn cười quá:

— Chỉ để khen. Nào là Ngọc thông minh, nào là Ngọc rành rẽ mọi chuyện, nào là Ngọc dễ thương...

Tôi chưa nói hết câu, Đạt đứng dậy, tiếng cười vỡ lòng bùng trong miệng:

— Hôm nay Ngọc tỉnh đây anh vào chân tường cho ngã té luôn hay sao?

— Đâu hẳn. Ngọc biết anh vẫn đủ lời lẽ để trả lời mọi câu hỏi của Ngọc mà.

Chàng lắc đầu:

— Ngọc có vẻ tin tưởng vào suy đoán của mình lắm đấy. Có thể đúng. Có thể sai. Ngọc nên hiểu như vậy.

— Nhưng anh từ lúc bước chân vào đây cũng chưa có gì là sa sút cơ mà.

Chàng lại lắc đầu:

— Nhắc lại câu nói vừa nãy: Cái bề ngoài dễ đánh lừa người ta lắm, Ngọc à.

Chàng ngừng lại, hít một hơi dài vào ngực rồi nói tiếp:

— Như Ngọc chẳng hạn: Bề ngoài trò chuyện cười nói có vẻ an nhiên tự tại lắm. Nhưng biết đâu ở trong lòng Ngọc đang xao động một nỗi gì không an nhiên tự tại chút nào.

Tiếng chàng như một cây kim nhọn chích vào tim tôi, tôi hơi giật mình. Tôi liếc chàng một cái rồi long mắt ngó xuống mặt bàn. Hình một cô bé với hai bím tóc chiếc áo đầm trên một khoảng sân cỏ, nụ cười hồn nhiên. Tôi đó, tôi của thời nào tám chín tuổi tóc bím áo đầm chơi giỡn với những con búp bê mắt nhắm mắt mở đó. Tôi của thời nào chạy nhảy vô tư ca hát líu lo và hồn nhiên cười khóc đó. Tôi của những ý nghĩ xanh tinh khiết và tuổi cây cỏ sức nức hương trong sạch đó. Tôi

đó, ngày tháng lần đi, những mùa và những đổi thay, kế tiếp. Tôi của thời bình minh tuổi nhỏ nào bây giờ đã rơi hăng mịt mù. Sâu vào ngày tháng điệp trùng nắng mưa qua đi, mất biệt, xa trôi. Tôi bây giờ với tuổi con gái mình lớn lên kiêu ngạo, phức tạp, và khó hiểu như thế này. Tôi bây giờ đây, vương vít những điều không đâu, đời sống, tình yêu, hạnh phúc và mê hoan. Nổi ngậm ngùi có chăng, cho tôi được mở rộng lòng ra ôm cho tròn sự hư hao này, trọn vẹn?

Tôi đứng dậy, đi gần lại bên khung cửa ngó mông ra ngoài. Buổi chiều, khoảng sân ngập nắng vàng, những bóng cây bất động, dây dâm búp với màu lá sậm lại ở một góc tối, cao hơn, bầu trời trắng đục mây xám, những buổi chiều với bầu trời mây đục như thể nghe mạnh nha từng cơn mưa sắp đổ xuống, bùng bít, đột ngột một lúc nào đó sẽ vung ra, ào ạt. Và tôi đã chờ đợi một cơn mưa, bắt đầu cho một mùa mưa trở về, đổ xuống trắng mịt thành phố một buổi chiều nào đó đã gần.

Hắn trong bóng mưa chập chùng bay tạt trước mắt, tôi có nhiều điều để nghĩ ngợi hơn.

Đạt đã đến bên tôi từ lúc nào, tiếng chàng nhỏ vang bên tai tôi:

— Sao Ngọc không nói chuyện nữa mà ra đứng đây.

Tôi vẫn không quay lại:

— Anh thông minh quá Ngọc nói sao lại.

— Thế lời khen của con gái có đáng nghi ngờ không?

— Dĩ nhiên là không.

— Thế còn của con trai?

— Có.

Giọng chàng như trơn tuột:

— Riêng anh?

Tự nhiên tôi thấy bối rối, có khi nào chàng khen tôi về một điều gì đó mà tôi chẳng cảm thấy sung sướng và hãnh diện đâu. Lời chàng, tôi nỡ nức đón nhận với nỗi hân hoan thầm trong hồn. Làm sao chàng biết được điều này. Và tôi, làm sao dám nói ra điều này cho chàng nghe, hiểu. Tôi với nỗi riêng tư mềm yếu, mình, bọc ngoài là cái vỏ cứng giả tạo, làm sao chàng biết? Và chàng, thế nào đó, làm sao tôi soi thấu được phần đời sâu kín nhất? Những hiểu biết bề ngoài, không như chàng nói, là dễ đánh lừa ta lắm đó hay sao?

Tôi lặng im. Và chàng cũng lặng im. Tôi nghe rõ cơn gió nhỏ đi nhẹ nhàng trên lá cây, sau vườn.

— Như vậy anh là một ngoại lệ phải không?

Tôi không đáp. Và sự không đáp này chàng có thể hiểu như một cái gạt đầu ưng thuận, cũng được.

— Ngọc phải biết là lời khen không phải muốn lúc nào thốt ra cũng được nếu muốn tránh sự trơ tráo, nịnh nọt, đóng kịch. Sự hợp lý phải được đề ý tới. Và, khác nữa, người mà ta muốn khen ít nhất cũng phải là người ta quý mến. Anh nói cho Ngọc biết, anh chỉ khen những người mà anh quý mến thôi.

Đầu chàng nói thật hay giả vờ, tôi vẫn cảm động. Người-mà-anh quý-mến. Chỉ bao nhiêu đó, đã đủ, cho tôi. Cho tôi thêm niềm tin hơn nữa trong tâm hồn mình. Cho tôi thêm vẻ tươi mát của ngày tháng tuổi con gái rạo rực mộng tưởng này. Cho tôi thêm chút hồng hào trên đôi má đây thì tình yêu thứ nhất này. Và cho tôi thêm chút môi son ngọt ngào để thì thầm với chàng về nỗi hạnh phúc đã sáng lóa màu nắng vỡ mênh mông trên những hẹn hò tương lai sắp tới.

Tôi quay vào. Tôi ngồi xuống ghế. Chàng nơi nhiếc ghế đối diện. Tay tôi trong tay chàng, những ngón tay từ ngày quen biết nhau cho đến bây giờ mới mới được siết chặt trong nhau, lần đầu tiên. Lần đầu tiên, tôi cảm nhận hạnh phúc thật nồng ấm cơ hồ như ngồi sưởi bên bếp lửa nóng, mùa đông, trời lạnh cắt da.

Chàng bảo tôi hãy kể về ba tôi thật đúng mức và trung thực, như một cách để chàng biết rõ về ông hơn, tựa sự tiếp xúc thứ nhất giữa hai người đã xảy ra, và đã biết mặt mày ít nhiều về nhau. Tôi kể, nhưng không chắc rằng lời tôi đầy đủ và rành rẽ để chàng có thể hình dung ra tính tình và hình dáng ông được một cách dễ dàng. Ba Ngọc hiền lắm, thương con, ba đi làm suốt ngày... Sau khi nghe tôi kể xong, chàng cốc nhẹ lên đầu tôi một cái.

— Ngọc quá lắm nghe, lúc trước sao kể khác, làm anh cũng hơi ớn ớn khi vào đây, sợ gặp một người khó tính quá buộc anh không được trò chuyện hẹn hò với Ngọc, chắc là anh buồn đến chết mất thôi.

Tôi nghe mình buồn buồn:

— Anh bưng nói đến tiếng chết nữa. Mỗi lần nghe tiếng đó là Ngọc mất đi một người thân, mẹ Ngọc, anh Ngọc...

Nước mắt tôi chảy tràn xuống má, Đạt cuống quýt đỡ dành tôi, chàng hứa sẽ không bao giờ dùng đến tiếng độc ác đó nữa, chàng bảo là chàng

không biết rõ về điều này nên vô tình gọi cho tôi buồn. Từ rày về sau anh xin chừa..

Cơn mưa bắt đầu đổ xuống bên ngoài khi Đạt định ra về. Chàng nói, trời thương chúng ta nên mưa xuống đúng lúc để anh có lý do ở gần Ngọc thêm một vài giờ nữa. Tôi và chàng đứng sát gần nhau bên khung cửa, nhìn ra cơn mưa vừa đổ xuống trắng mịt trời đất trước mắt. Tay chàng quàng qua vai tôi, rắn chắc.

Vậy là cơn mưa mong đợi suốt hai tuần lễ nay của tôi đã tới. Tôi, đúng hẹn, như trong vô minh mịt mùng nào đã hứa với nhau, thăm thăm. Tôi, nỗi hạnh phúc như trái mới chín trên cành, quyến rũ, ngọt ngào cắn ngập hai bờ răng tôi thơm lừng. Tôi, như những ngón tay đã tới với nhau, đan kín, siết chặt, âu yếm. Tôi, lần thứ nhất cho một mùa mưa trở về với thị trấn chùng mờ cảnh vật trong những cơn mưa kế tiếp sau mở ra một tình yêu bát ngát những nụ hôn nồng nàn, mật ngọt. Tôi với tôi, với chàng, đứng bên nhau thì thăm, mộng tưởng, tương lai.

Nhưng cơn mưa như một xô tung những gì ứ nghẹn quá lâu, đầy tràn, đến tối vẫn chưa dứt. Đạt phải ra về. Tôi đưa cho chàng chiếc áo mưa của tôi. Nhìn ra ngoài mưa mịt mù nhòa nhuêch với bóng đêm vừa trở về, tôi ái ngại dùm chàng. Chàng nhìn tôi và như hiểu điều này. Chàng nói khi gài lại những chiếc nút cho hai mép áo sát vào nhau:

— Không sao, Ngọc đừng lo, với chiếc áo mưa này của Ngọc một đời anh sống trong mưa cũng chẳng sợ ướt, lạnh. Hơn nữa khi rời khỏi ngôi nhà này với đôi mắt của Ngọc mở lớn trông theo sau lưng anh, đôi chùng những khoảng đường anh về, cũng đủ làm anh tin tưởng bước chân anh sẽ không bao giờ vấp ngã.

Bóng Đạt hút khuất trong mưa và bóng tối dày kín. Tôi thì thăm trong miệng ngó trông theo: Mưa ơi, mưa ơi!

Mùa mưa, như thế, đã vĩnh cửu sống trong tôi, một đời thiếu nữ. Và có lẽ, suốt cả đời người, cái tiếng mưa chùng lấp mênh mông bát ngát đó, không lúc nào không dội đập bên tai tôi, một mùa xanh của lá, trăm năm.

PHÚ TRẦM

TUỔI NGỌC
TUẦN BÁO
DUY NHẤT
CỦA TUỔI
YÊU THƯƠNG
MỖI TRANG
MỖI CHỮ ĐỀU
CÓ TRỘN MẬT
NGỌT ĐỀ GIỮ
MỖI HỒNG,
MIỆNG TUỔI
VÀ TÂM HỒN
NGAN NGÁT

HƯƠNG HOA.
TUỔI NGỌC
TUẦN BÁO
CỦA NHỮNG
TRÁI TIM
HỒNG ĐỂ
THƯƠNG, CỦA
NHỮNG RUNG
ĐỘNG VÀ MƠ
MỘNG ĐẦU.
TUẦN BÁO LÝ
TƯỜNG CỦA
TUỔI VỪA
LỚN.

CHỦ TIỆM: KIẾN VÀNG • QUẢN LÝ: KIẾN CAO CẢNG

lầm cảm

Một tiệm buôn lớn đang bị cháy, nhân viên công lực tới giữ trật tự cho lính cứu hỏa làm phận sự. Một Cảnh sát bảo ông nọ:

— Nè, ông lùi lại đi, tôi cấm không cho ai lại gần đó.

— Nhưng tôi là nhà báo. Tôi cần có tin đầy đủ cho tòa soạn.

— Không được đâu... muốn rõ tin và các chi tiết, ngày mai ông đọc báo sẽ rõ.

xúi dại

Hai anh thợ săn vừa khám phá ra những vết chân mới của sư tử.

Anh nọ bảo anh kia:

— Mày đi theo các dấu chân này, xem nó đi đến đâu?

— Thế còn mày?

— Tao hả? tao sẽ đi theo các

dấu chân này đi về chiều kia, để xem nó từ đâu đến!

NGÔ QUÝ SINH
(Cầu Tre)

những sự tình cờ

— Một cái bong bóng xà bông khiến Newton khám phá ra những luật về quang học.

— Goodyear để quên cái song trên bếp, khiến kim khí cháy đỏ lên, nhờ thế mà ông tìm ra cách sản xuất cao su.

— Nuffield sửa những bộ phận xe đạp và nhờ đó đã lập nhà máy điện Moris mà cả nước Anh lấy làm vinh dự.

— Mạng lưới nhện đã khiến đại tá Brown nghĩ ra cách làm cầu treo.

— Kraft có ý gói pho mát vào trong một tờ giấy vệ sinh mà rồi chế ra thứ giấy Kraft.

NGUYỄN HOÀI BẮC (ghi)

số «pi» chính xác nhất

Hàng số thập phân lớn nhất với 100.265 số đã được tìm ra từ số «Pi» do sự tính toán của các ông Daniel Shanks và John W. Wrench, Jr., bằng máy tính điện tử I.B.M. 7090 tại I.B.M. Data Processing Center, New York, ngày 29-7-1961.

Cuộc tính toán kéo dài 08 giờ 43 phút và được kiểm soát lại trong 4 giờ 22 phút. Người ta ước lượng rằng với một máy điện toán loại đề bàn có 10 con số, một nhà toán học phải mất 30 000 năm mới hoàn thành xong con số «Pi» với cái đuôi 100 265 số lẻ dài dằng dặc nói trên !

Dưới đây là số «Pi» đã tìm ra và được công bố chỉ với 100.000 con số lẻ mà thôi: «Pi» = 3.14159 2653589793238462643383280.. (bỏ bớt 90.060 con số kế tiếp).. 54936 24646.

KLEY-3321 (sưu tầm)

đanh ngôn

— Đem lòng trách người mà trách mình thì ít lỗi, đem lòng tha thứ mà tha thứ người thì ít oán.

LÃM BỘ

— Ky nhau còn gì bằng nước với lửa. Thế mà khéo dùng đem lửa nấu nước thì được bao nhiêu việc.

PHỔ U GIA NGÔN

nhắn tin khẩn

NGUYỄN LÝ (Gia Định)

Mong được gặp bạn ở tòa soạn sau giờ làm việc (hoặc sáng chủ nhật). Nhớ ấm theo một tấm hình.

KIẾN VÀNG

— Người đời thường thường tiếc cái đã qua về trước, mong cái sẽ đến sau này mà sao hững hờ cái hiện đang có.

TÔN TRUNG QUÂN

— Ngu độn thì người ta chế cười, thông minh thì người ta ngó vực, thông minh mà như người ngu mới thực là người khôn.

LÃ KHÔN

— Có cửa mà không đề kín đáo là gọi cho người ta trộm cắp. Có nhan sắc mà tình hay vượt ve là gọi cho người ta đùa giỡn.

KINH DỊCH

— Gia đình như xảy ra việc không hay, nên xử một cách thung dung chớ có khích liệt. Bầu bạn như ở có điều không phải, nên can gián một cách thiết thực chớ nên buông xuôi, mặc kệ.

TRIỆU KHANG TIẾT

PIANO ghi

pelé

Tên thật của cầu vương Pelé là Edson Arantes do Nascimento sinh ngày 21-10-1940 tại một thành phố ở phía Đông Bắc Ba Tây. Thân sinh của Pelé cũng là một cầu thủ nhà nghề, nhưng chẳng may ông bị

thương và giải nghệ. Thân sinh của Pelé có kỷ lục là dùng đầu phá lưới 5 lần một giải bóng tròn tại Ba Tây. Thuở nhỏ, Pelé thường cùng bạn bè đá banh, một hôm chẳng dè đến ti hon vô tình đá một quả banh vào một cửa tiệm buôn làm bể cái tủ kiếng, khiến ông chủ nhà buôn tức giận túm lấy anh cho một trận đòn. Sau khi thả ra ông bảo anh là: Pelé (thằng nhỏ nghịch ngợm). Rồi từ đó bạn bè anh gọi Nascimento thành Pelé. Về sau này không ngờ cái tên Pelé đó lại là tên quảng cáo của các loại sách báo, quần áo, giày vớ, radio... nổi tiếng trên thế giới.

NHỊ LANG

(TVĐ Việt Nam)

vô địch nấc cục

Ông Walter Broome, năm nay đã 52 tuổi. Gần 30 năm nay, ông ta thường mắc chứng hay nấc cục. Mỗi lần lên cơn các tiếng nấc đua nhau phát ra và ông phải leo lên giường nằm uống thuốc, nhưng thuốc chỉ dịu cơn nấc cục chứ không chữa hẳn cơn nấc cục kinh niên này. Một chuyện khôi hài bên lề là năm 1940, khi ông đi lính, thời gian này là lúc bệnh trạng ông nặng nhất. Các bác sĩ đều lắc đầu bó tay và bảo ông phải giải phẫu mới có thể lành được. Nhưng có một bác sĩ đưa cây kim chích to bự ra thì ông ta hoảng hồn, hồn vía lên tận mây xanh, và... hết nấc. Nhưng ít lâu sau, căn bệnh trở lại như cũ hành hạ ông ta như trước.

KIẾN
VÀNG
ƠI

VẤN : Kiến Vàng ơi ! cho M hỏi một câu nhè, rằng là M đẹp (không dám tự hào nhưng vì họ gán cho đó) và học hơn người ta. Nhưng M tức ghê đi vì người ta tự kiêu với M lắm cơ nhưng mờ M đâu có thêm chơi. Vậy M phải làm răng cho người ta biết là M chả cần.

TMTM

ĐÁP : Thôi mờ, làm lấy chi cho trái tim nó ốm đau cảm cúm. Rõ ràng là bạn «có cần» đấy chứ. Nếu không KV đã thất nghiệp rồi. Tâm lý của kẻ cảm thấy mình thua là như vậy. Kiêu một tí cho cái mặt vênh lên nhìn thấy trời xanh còn hơn là cúi xuống nấc tiễn cắc (mặc cảm). Con trai bao giờ cũng thích hơn con gái một tí. Bạn chịu khó nhường cho người ta một phần đi.

VẤN : Kiến Vàng ơi ! Sao có những đấng mày râu, lưng dài vai rộng mà lại sợ bà xã dữ dằn ? Kỳ ghê nhỉ ?

NGỌC AN (Đà Nẵng)

ĐÁP : Kiến Vàng có gặp một đấng mày râu đại diện hội Lơ Sơ Vơ và hỏi câu của bạn, bèn được ngài phán rằng : Trường hợp gặp một con cộp, liệu bạn có đủ can đảm cần thiết không ? KV rất ngậm ngùi mà trở về.

kỷ lục tát tai

Kỷ lục tát tai lâu và nhiều nhất là do hai người Nga chiếm. Họ đứng trước mặt nhau, « nhìn nhau mà không nói » và tát tai nhau không ngừng trong 30 giờ, cho tới lúc cả hai rời rã chân tay, tứ chi bải hoải, đòi... sụm thì họ mới chịu thôi.

sách ruột rắn

Đây là bộ sách mà các nhà khảo cổ cho là có giá trị nhất của nền văn minh Hy Lạp. Sách này là hai tác phẩm của thi sĩ Homère, do ông ta viết trên bộ ruột rắn dài khoảng 3m6. Chữ bằng vàng rất đẹp. Nhưng bộ sách quý giá này đã bị trận hỏa hoạn tại Istanbul (Thổ Nhĩ Kỳ) thiêu hủy và năm 476. Tiếc thay!

HƯƠNG RỪNG (ghi)

tên cầu kỳ nhất

Trong cuốn Điện Thoại Niên giám của đô thị Chicago, Hoa Kỳ, cái tên đáng được tưởng thưởng là ông Zeke Zzyzyt. Ông ta đã vượt qua người đã chiếm trước là một người có tên đơn sơ : ông Zyzyzyzyzyzy.

MÀU XANH TRÙNG DƯƠNG sưu tầm kim cương

Những viên kim cương trị giá bảy mươi bảy triệu quan, hiện đang được trưng bày tại viện bảo tàng Kimberley, để kỷ niệm bách chu niên đầu tiên về cuộc khám

phá ra kim cương ở Nam Phi Châu.

Trong cuộc triển lãm này có năm viên kim cương danh tiếng nhất thế giới được đem từ Âu châu và Hoa kỳ tới dự.

Viên kim cương Tiffany màu vàng thật lớn và đẹp nhất nặng 128 cara 51 được tìm thấy tại mỏ Kimberley vào năm 1878, nó được ông chủ tiệm kim hoàn Nữu Uớc Tiffany mua và đểo thành một viên kim cương 90 mặt, hơn các viên kim cương thường 32 mặt. Nó rất ít khi được trưng bày ngoài Hoa kỳ, đây là lần đầu tiên, Tiffany xuất hiện gần nơi người ta khám phá ra nó (cách có 200 thước).

pelé: quảng cáo của thế giới

Bạn sẽ thấy mặt Pelé (tổ sư trong nghề quảng cáo) trên mọi bức tường và ở mọi nơi công cộng: Cà phê Pelé ngon nhất thế giới, Pelé có máy thu hình hiệu X, Pelé dùng máy thu thanh hiệu Y, Pelé xài xà bông hiệu Z, Pelé mang giày hiệu A, Pelé thích đi xe hiệu B, Pelé ưa đồng phục hiệu C v.v...

NHỊ LANG (TVB Việt Nam)

bạn có biết

— Napoléon Bonaparte làm đến Đại tướng năm 23 tuổi. Và Nguyễn Thái Học làm Đảng Trưởng VNQDĐ năm 24 tuổi.

— Người ấn định 7 kỳ quan của thế giới là Antipater ở Sidon vào năm 200 trước Thiên Chúa.

HOÀNG HIẾU PHƯƠNG C. (ghi)

truyện dài TỪ KỂ TƯỜNG

Nhuệ Giang đứng lên. Hai chị em đi thui thủi vào nhà. Lũ em nằng nằng đi ngủ. Ở phòng khác ba đang ngồi xem báo. Hai chị em đi nhẹ, thoáng qua về phòng mình. Trầm Hương đem một đồng sách lên giường. Con nhỏ có thói quen học nằm. Đầu gối lên một đồng sách cao. Nhuệ Giang vẫn thường trêu đó là lối nằm của mấy nhà... hiền triết. Trầm Hương còn có lối viết thư cũng thật là lạ mắt. Nằm sắp viết, hai chân co lên, hai bàn chân để song song với mặt nệm. Hoặc ngồi co hai gối lại, cuốn sách kê bên dưới một tờ giấy viết thư. Nhuệ Giang chịu, không cách nào viết như thế được.

Nhuệ Giang mở cuốn sách ra trước mặt. Nhưng không đọc được. Chữ cứ như đang nhảy múa trước mắt nàng. Trầm Hương vừa đọc sách vừa khẽ liếc tới:

— Hương có ý định viết thư cho bà Ngoại. Chị viết không?

Nhuệ Giang đáp lững lơ:

— Hương viết đi.

— Rồi chị xin ké vào bằng một chữ ký tên. Nhỉ?

— Có lẽ à.

Trầm Hương nhăn mũi:

— Cha. Khôn.

— Chị nhớ bà Ngoại ghê. Nhớ trăng nhớ biển nhớ lũ chim cát tàn khốc luôn nhưng con ma lười nó đang đeo dính.

— Bà Ngoại sẽ khen chị một câu: con nhỏ làm biếng như con sâu.

— À, con sâu. Nghe cũng dễ thương ghê đó chứ.

Trầm Hương khịt khịt mũi:

— Nhớ không. Có hôm kịch trong Ti vi một ông kịch sĩ nói như thế này: Ta sẽ giết người như giết một con sâu. Nhuệ Giang cười.

— Hương đóng kịch tài lắm. Mấy ông bà kịch sĩ sắp sửa thất nghiệp hết.

Bị kê một câu bắt tử Trầm Hương cứng đờ, nằm im. Nhuệ Giang cười, đoán rằng thế nào con nhỏ cũng đang moi óc tìm câu khác ác độc hơn để trả đũa.

Nhưng lần này Nhuệ Giang đoán sai. Trầm Hương nằm im luôn, mắt dán vào quyển sách và một lúc lâu cũng không nghe nói gì. Nhuệ Giang ngó qua cửa sổ. Từ nơi này có thể thấy căn phòng đèn sáng bên kia, qua một khoảng cây và bờ rào.

chương ba

Cơn mưa bất chợt đổ trút xuống làm Nhuệ Giang sững sờ đứng ngây nhìn những giọt nước giăng mờ mịt cả con đường. Đến khi cảm thấy vai áo mình bị ướt, thấm lạnh Nhuệ Giang mới giật mình chạy vội vào đứng dưới cái mái che. Mưa bắn tới dưới chân, những giọt nước nhỏ như bụi, ẩm ướt với cát bám trên mũi giày nàng. Cơn mưa ào ạt đổ trên cây lá. Hàng cây trước mặt rung chuyển một lúc rồi đứng rũ, im lìm trong màn mưa dày. Nhuệ Giang mê đắm nhìn lên mái ngói. Màu ngói cũ bám rêu xanh của một mái chùa cong uốn như một cánh chim. Những giọt nước bắn tung tóe, sáng lấp lánh như những giọt thủy tinh trong một bầu trời mù đục. Mấy con chim sẻ lúc này còn nhây múa kêu gọi nhau tíu tít trên đó đã bay đi tìm một chỗ nấp nào kín đáo ẩm ướt tránh cơn mưa lạnh. Nhuệ Giang nhìn thấy những chiếc lá bay, những chiếc lá chao đảo từ một khoảng đường bay dạt tới một góc lá đà rụng xuống. Phía trước một cổng trường vào mùa hè, buồn thiu như cây lá nổi dài cùng ngày tháng đứng im nơi đây. Quang cảnh trong một công viên, những chiếc ghế đá trống trải lạnh lùng, những lối đi phủ đầy xác lá chết, và những con đường lạ mắt, những ngôi nhà bao quanh. Nhuệ Giang bắt đầu làm quen với những thứ đó.

Nhuệ Giang bắt buộc phải làm quen và cũng thích thú để làm quen. Đôi mắt của nàng, ngờ nghệch như từ một nơi đâu, bắt đầu tiếp nhận những cái xa lạ để làm thành những cái thân thuộc. Những con đường, chiều hôm nay, đã lướt qua trong mắt Nhuệ Giang cùng màu xanh trùng điệp của nó và những chùm hoa đỏ của mùa hè. Những ngôi nhà đẹp, nằm sâu trong lễ đường, ẩn dưới cây lá, in trong dáng trời, Nhuệ Giang chỉ mong đi hết những con đường đó và chỉ mong dừng lại ở con

đường này. Trước mặt Nhuệ Giang, phía bên kia là cửa trường. Cánh cổng sắt đen lạnh, khoảng sân chơi rộng thênh thang nằm trong bốn phía rào sắt cao, nhọn, chia vút như những mũi tên đen. Ngôi trường đó, mùa vào trường tới là ngôi trường của Nhuệ Giang. Khoảng sân xanh xán đó, lúc tiếng chuông reo báo hiệu một niên học mới Nhuệ Giang sẽ đi ngang qua. Tưởng tượng đến lúc đặt những bước chân đầu tiên trên mặt xi măng trơn bóng giữa tiếng cười, giữa một rừng áo trắng, chưa có ai là bạn, chưa có cái gì là thân yêu Nhuệ Giang vừa lo sợ, vừa nao vừa lo sợ. Bao nhiêu mùa đổi trường, bao nhiêu ngày đầu niên học, bao nhiêu ngôi trường đã theo bước đi của Ba, sự di chuyển không ngừng đó tìm đến với nàng, cô học trò nhỏ của những năm tiểu học ấu thơ xa mờ tới một nữ sinh của những năm tuổi vừa lớn. Nhuệ Giang không thấy quyến rũ bằng nơi đây, một ngôi trường, không phải vì nó lớn lao, sang trọng thuộc thành phố lớn, mà vì cái không khí bao quanh của nó, cái không khí ngày đầu tiên nàng tiếp xúc.

Nhuệ Giang đã loay hoay gần hết nửa buổi chiều với những gì thu nhận được vào một đôi mắt xa lạ, ngỡ ngác ở một ngôi trường mà nàng sẽ đi học vào mùa học tới. Nàng tới một mình, tưởng sẽ vào được trong khoảng sân nhưng hóa ra cửa vẫn đóng kín. Người gác đàn chắc cũng nghỉ hè theo học trò. Nhuệ Giang say mê nhìn ngắm ngôi trường mới quên bầu trời chùng thấp xuống báo hiệu cho một cơn mưa. Và khi Nhuệ Giang định đi về thì cơn mưa đổ trút xuống. Cơn mưa giữ nàng lại dưới cái mái che của ngôi chùa. Quanh nàng có vài người cũng vào trú mưa, họ đi xe gắn máy, xe dựng bên dưới và một vài người trong bọn ngồi trên bậc tam cấp. Nhuệ Giang không còn thấy ai khác trong chùa, những lối đi trên cao vắng tanh. Trong một thoáng nàng có nghĩ ngôi chùa này chỉ dành cho học trò vào trú mưa và lũ chim sẽ làm nơi tụ họp trong suốt mùa hè. Và cũng trong một thoáng, Nhuệ Giang bắt gặp đôi mắt của gã thanh niên đang ngồi trên bậc tam cấp hướng về phía nàng. Gã thanh niên đi chiếc xe gắn máy màu đỏ chói quần áo đúng «mốt» nàng gặp chạy vào sân chùa lúc này. Đôi mắt cứ ngó đăm đăm về phía nàng. Đôi mắt như hai cái gai nhọn làm Nhuệ Giang có cảm tưởng gai gai phía sau lưng. Nhuệ Giang dùng khăn tay phủi những vụn nước bám trên vạt áo, nhưng mái tóc nàng đã có những sợi ướt đầm. Cuốn sách bất ngờ vượt khỏi bàn tay Nhuệ Giang rơi xuống đất. Nhuệ Giang bối rối định cúi xuống nhặt lên nhưng chàng thanh niên nhanh hơn, gã nhẩy từ trên bậc tam cấp cao xuống, gọn gàng cầm quyển sách đưa cho nàng.

Gã cười :

— May quá, chưa bị ướt.

Nhuệ Giang cầm sách, bối rối nói:

— Cảm ơn ông. Có ướt cũng không sao.

Gã thanh niên bắt chuyện ngay:

— Sao không. Như thế cô sẽ không có sách mà học.

— Hong một tí trên ngọn lửa là xong.

— Lơ đãng sẽ bị cháy, nguy hơn nữa.

Nàng cười. Anh chàng này có vẻ lo xa quá. Nhuệ Giang cũng bất chợt nhận ra mình đã nói chuyện một cách vô tình với gã thanh niên mấy câu. Nhuệ Giang hối hận, tại sao lại nói chuyện với hắn hơi nhiều như vậy. Nàng nhớ Trầm Hương vẫn dặn: Đừng khi nào nói chuyện với gã con trai lạ nhiều, như thế hắn sẽ lớn mặt, hí hửng. Phải bắt hắn thất thỏm chờ đợi uống từng lời nói của mình khi thốt ra. Con trai bao giờ cũng đáng tội. Nhuệ Giang cười. Trầm Hương vẫn có vẻ tinh ranh hơn nàng. Phải chỉ có con nhỏ ở đây chắc anh chàng này sẽ cụt hứng.

— Thừa cô...

Anh chàng gã đầu. Nhuệ Giang vốn ghét cách làm quen như thế này. Tìm một cơ hội, như nhặt khăn giống anh chàng này chẳng hạn, rồi cứ bắt chuyện dong dài cuối cùng hỏi tên và xin địa chỉ. Trò cũ rích.

Tự nhiên Nhuệ Giang muốn trêu anh chàng này. Nàng cười:

— Gì ạ?

Chàng thanh niên nhỏ nhẹ, như sợ tiếng nói mình vỡ ra:

— Cô học trường này phải không?

Giọng nói của chàng thanh niên cố tình làm nhẹ đi nên âm thanh phát ra tức cười, ẻo lả cong cong như giọng của người con gái làm điệu. Nhuệ Giang lắc đầu.

— Tưởng cô học trường này. Ở đây học trò vẫn thường vào trú mưa trong sân chùa.

— Chắc ông thường có mặt ở đây lắm nhỉ?

Bị câu hỏi bất ngờ của Nhuệ Giang chàng thanh niên bối rối ra mặt. Hắn gã đầu, ồm ồm không biết trả lời làm sao. Nhuệ Giang bặm bọng cười thắm.

Chàng thanh niên đã tìm được câu trả lời, hắn có vẻ khoan khoái:

— Ờ, ngày nào tôi cũng đi ngang qua đây. Nhà tôi phải về bằng con đường này.

Thôi. Như vậy là nhiều rồi. Nhuệ Giang tỏ ý muốn chấm dứt câu chuyện với gã thanh niên. Nàng im lặng nhìn những giọt mưa thả dài xuống. Gã thanh niên đứng bối rối một lúc rồi trở lên bậc tam cấp. Nhuệ

Giang thở phào, chỉ sợ gã cứ tìm cách bắt chuyện hoài suốt cơn mưa. Nhuệ Giang sẽ không biết cư xử làm sao. Nhuệ Giang giở quyển sách có một vài trang bị thấm nước. Những trang đó nàng đã ôn xong. Nhuệ Giang đã thường bị ướt sách một cách oan uổng, chỉ tội nàng không thích dùng cặp và cứ hay quên áo đi mưa. Nhưng với những cuốn sách bị ướt chỉ một cơn nắng hay hong cho khô trên một bếp lửa than hồng, chịu khó dùng bàn ủi ủi sơ, là xong.

Gã thanh niên lúc này đi xuống bậc tam cấp, hắn đưa tay ra hứng những giọt mưa, đi dài trên lối đi, điệu bộ làm dáng một cách tức cười. Nhuệ Giang tỉnh bơ, nép vào một chút nữa để cho những vụn nước hơi bắn tới. Tuy nhiên hai vạt áo của nàng cũng đã bị ướt. Cơn mưa có vẻ dịu dần rồi tới một lúc chỉ còn lại những hạt nước nhỏ. Mấy người trú mưa chạy ra đường, những chiếc xe gắn máy nổ đò, vọt đi. Chỉ có gã thanh niên là nán lại. Hắn không có vẻ gì hấp tấp vội vàng trước cơn mưa vừa tạnh. Nhuệ Giang cũng rời chỗ đứng, đi theo lối đi để ra đường.

Phía sau, nàng nghe tiếng xe gắn máy chọt nổ và đoán chừng gã thanh niên chạy theo. Nhuệ Giang đi nép vào lề đường, nàng có vẻ bối rối.

Gã thanh niên lái nhải:

— Trời vẫn chưa tạnh mưa. Đi như thế ướt hết. Cô lấy áo mưa của tôi mặc.

Hình như gã chia ra cái áo đi mưa, nhưng Nhuệ Giang không thêm quay lại nhìn lấy tí xiu. Cái trò đi theo lái nhải này Nhuệ Giang vẫn thường hay phải gặp lúc tan học về từ năm lên bậc Trung học. Tuy nhiên vẫn chưa có anh chàng nào gan như anh chàng này. Ở tỉnh con trai có vẻ nhát hơn. Chúng vừa theo Nhuệ Giang một cách hăng hái, vừa ngượng ngùng bối rối cũng hết sức dễ thương. Nhuệ Giang chỉ có hai cách đối xử, hoặc là nói một vài câu, cười trừ, hoặc là im lặng cho tới lúc về đến nhà. Gã thanh niên nàng gặp đầu tiên ở thành phố này thật khác xa với những đứa đã gặp ở tỉnh. Hắn dạn dĩ táo bạo, đến độ Nhuệ Giang nghĩ hắn thường làm những trò như đã làm với nàng. Điều này làm cho Nhuệ Giang bức bối, chán ghét. Quả thật nàng không có cảm tình, một chút cảm tình nào với gã thanh niên ở phía sau, cho dù hắn có nhặt dùm cuốn sách của nàng trong cơn mưa. Nhuệ Giang định đi con đường khác. Hay là phải gọi chiếc xích lô đạp.

Gã mời mọc:

— Cô lên tôi đưa về, trời mưa đi ướt hết. Rồi sẽ bị cảm.

(còn tiếp)

anh chỉ yêu dấu

truyện dài ĐÌNH TIỀN LUYỆN

—

— Có thể người ta sẽ đem tôi ra xử bắn.

— Ông nói chi mà ghê.

— Đời sống có hồn. Người chết nhưng hồn không chết. Hồn tôi sẽ về kêu cửa phòng người đã lên án hành quyết tôi.

— Ông nói gì vậy?

— Tôi sắp giết người, thật mà.

— Ông làm tôi sợ.

Tôi cười thầm, vai kịch của tôi thật xuất sắc trong vở kịch mà người nữ tu đã kéo màn lên. Bà đóng vai kịch không trọn vẹn nên dễ lạc mất ý, thay vì bà khiến tôi bị căng thẳng bởi những lời gan hởi thì bà lại bị ám ảnh lo sợ về những lời nói đùa nói khùng của tôi. Lúc sau đó khi tôi ngồi ngay ngắn lại, cơn mưa lũ của ký ức trôi về, lênh đênh trên dòng sông cỏ non, đưa sạch đi những đá sỏi lạo xạo trong đầu tôi. Tôi ngồi lặng thinh mà nhớ tới Chi, nhớ đến đắng miệng, xót mồm.

Âm thanh bị nuốt gọn không còn tiếng dội lại. Cánh đồng cỏ xanh mướt ngút tầm mắt lẫn vào với màu trời không đường phân định, đưa tiếng gọi tôi đi biệt mất. Chi không đến. Cửa thiên đường khép lại, tôi xâm một góc đời tôi, che khuất lấp những mơ mộng ngu ngơ một thời. Tiếng gọi của tôi rồi như một tảng đá nặng nề không cất mình lên nổi chìm sâu dưới vực thẳm tối mờ của tâm hồn mình, kẻ bắt đầu đi kiếm tìm một thứ hạnh phúc và bắt đầu biết màu sắc của thứ hạnh phúc mà mình kiếm tìm. Rồi mơ hồ sương khói. Rồi dầm dẫm xót xa.

Chi à, nếu bây giờ anh có thể tan biến đi, nếu bây giờ chúng ta bỗng tìm ra được một thế giới hẹn riêng. Không biết anh có đến và có còn đủ những bước dài bước rộng chưa mòn mỗi bởi mộng tưởng. Không biết rồi cỏ cây có còn xanh lại, biển có còn gọi và núi có còn chờ đợi. Lúc ta chết đi, hầu đám mây trắng vẫn còn rong chơi suốt đời vô tình của nó. Em có bao giờ nghĩ như thế. Em có bao giờ biết nghĩ như thế. Lúc chúng ta mất hẳn trên cõi đời này, sự sống của muôn loài muôn sự vẫn tiếp tục, cả đời sống của ngôn ngữ vẫn tiếp tục. Chỉ có kỷ ức rồi mòn rồi phai, nhạt nhòa dần. Sẽ chẳng còn hơi thở nồng nàn của môi đỏ những câu vời vĩnh, hờn dỗi. Sẽ chẳng còn những ngón tay ấm lồng vào nhau của những chủ nhật đưa đón hạnh phúc. Chẳng còn gì. Hai linh hồn lạnh tanh. Hai thề xác thủy tinh trong suốt lặng câm gục đầu vào nhau, lạnh tanh.

Tôi cảm thấy hai mí mắt ran nóng và nghĩ rằng mình có thể òa khóc to lên bất ngờ trong lúc này nên phải vội quay đi. Căn phòng hơi tối lại khi một người nữ tu bước vào tới cửa. Người nữ tu ngồi đối diện với tôi đứng bật dậy. Câu chuyện của chúng tôi đã trở về vị trí bắt buộc của nó.

— Thưa Sơ... Sơ Giám Thị ngập ngừng quay sang, vừa lúc tôi sửa soạn đứng dậy để chào Sơ Giám Đốc bước vào — Chúng tôi đợi Sơ chừng được mười lăm phút.

— Tôi mắc bận ở trên phòng các em.

— Hồi nãy có Sơ Huyền kiểm Sơ.

— Đã gặp tôi ở trên đó rồi.

Người nữ tu lớn tuổi xếp nếp áo ngay ngắn trước khi ngồi chững chạc vào chỗ ngồi của mình, hai tay đặt trên bàn, mắt ngó thẳng. Bà buông roi từng tiếng, giọng nhàn nhạt hờ hững:

— Tôi mới vừa nói chuyện với mẹ em Chi..

Tất cả đều chao nghiêng một lượt. Bây giờ thì tôi bị đẩy rớt từ trên cao xuống, chơi vơi, hốt hoảng. Lời thông báo về sự hiện diện của một người đàn bà ở đây đã khiến tôi sững sốt rụng rời. Mẹ Chi. Và đôi mắt của bà ám ảnh tôi từ bao lâu nay bây giờ đã tìm đến. Bà là một vị quan tòa kinh hãi nhất luôn luôn rình rập, đang sửa soạn gọi một tia sáng phủ phàng vào sự dối trá của tôi, những gì tôi lo sợ rồi xảy tới. Tiếng thủy tinh đã vỡ tan nát dưới chân. Những mảnh thủy tinh nhọn sắc ấy rồi tôi sẽ phải lượm lên đầy đủ những đau buốt xót xa.

— Bà đang ở trên phòng và sửa soạn đồ đạc cho em Chi.

— Em Chi về nghỉ hè đấy ạ?

— Đáng lẽ phải hết tuần tới chứ gì. Nhưng tôi chấp thuận cho em ấy về sớm.

Hai người nữ tu đối thoại với nhau tự nhiên tôi không có mặt và can dự gì tới câu chuyện. Nhưng thực ra, tôi biết, họ muốn tôi nghe rõ ràng và đầy đủ từng chi tiết mà họ nhắc tới. Bản án được sửa soạn một cách quanh co và hết sức khó khăn. Hình như họ không biết phải bắt đầu như thế nào và kết thúc ra sao, thỉnh thoảng lại hướng lời nói và mắt nhìn về phía tôi như để thăm dò thái độ, phản ứng của bị cáo đối trả. Tôi ngồi nắm chắc tay trên chiếc ghế rộng và có một chút bình tĩnh để chờ đợi mọi chuyện xảy tới. Kể cả sự việc kinh khủng nhất đối với tôi bây giờ, là sự giáp mặt với mẹ Anh Chi.

— Có thể lát nữa tôi sẽ mời bà lên đây.

— Thưa Sơ tôi muốn gặp bà ấy trước một chút.

— Tùy Sơ. Nếu có gặp Sơ Catherine nhấn lên phòng tôi ngay nhé.

Sơ Giám thị trao cuốn sổ bìa đen bà cầm theo cho Sơ Giám Đốc rồi quay trở ra để mình tôi ở lại. Căn phòng hẹp bây giờ nhưng đang nói rộng kích thước, cái không khí ẩm ướt nước của một cơn mưa sắp kéo về quanh đây làm căn phòng tối hẳn lại. Người nữ tu bật đèn bàn lên cúi sát kính mũi trên cuốn sổ bìa đen mở đôi và những tờ giấy kẹp rời trong đó. Lúc lâu sau bà mới ngẩng lên khi chia về phía tôi những tờ giấy mà bà xem này giờ :

— Ông có nhận ra những nét chữ này?

Nét chữ của ngày chủ nhật mang tên tôi và tên Chi, trên tấm phiếu tiếp thân nhân có ghi rõ liên hệ giữa hai người. Tôi cầm lấy và lật đi trong giây lát. Hàng trăm triệu quả chuông của những buổi sáng chủ nhật cùng gióng lên một lượt rền vang bầu trời thành phố. Hàng trăm triệu quả chuông làm nao động thành phố này. Thành phố là trái tim tôi, cuối cùng chỉ còn lại tiếng ngân nga của một quả chuông cổ độc rớt lại, chết lạnh trong từng mạch máu buồn. Tôi ngồi nhìn ngáy những ngày chủ nhật nằm rã rời trên tay.

Giọng người nữ tu hơi có vẻ gì điệu cợt khi lặp lại câu hỏi :

— Chắc ông không lạ với nó?

Tôi gật đầu nhẹ :

— Vâng, tôi nhớ. Những nét chữ này của tôi.

Giọng điệu cợt bỗng nở thành nụ cười khan :

— Ông có nét chữ bay bướm quá.

— ...

— Ông có vẻ là một mẫu người lãng mạn.

— ...

— Mà này, tôi thắc mắc sao ông ưa viết tắt tên mình thế nhỉ.

Cái lối nói chuyện tra khảo quanh co đã làm tôi dẫn lòng không được sự bức bối. Con nhức đầu hình như lại kéo về, nhưng tôi không

chắc hẳn một vai kịch điệu cợt cũ. Khi hài kịch biến thành bi kịch sau đó sẽ là một sự trở trăn thâm hại.

Tôi đưa mắt nhìn thẳng thẩn người nữ tu. Tôi thấy mình không có chuyện gì phải đề chịu sự dẫn dắt từ phía ngoài đưa tới, kéo dài mãi vậy. Dù là sự đối trả của mình. Tôi sẵn sàng nhìn nhận nó như sẵn sàng xác quyết trước mọi người tình cảm giữa tôi và Chi. Mặt tôi nóng ran. Tôi nói chắc từng tiếng :

— Thưa Sơ, tôi biết Sơ sắp nói điều gì. Xin Sơ cứ nói thẳng.

Hai bàn tay người nữ tu nắm lấy nhau ngay ngắn trên mặt bàn. Tôi mắt bà thấp sáng lên sau làn kính trắng :

— Ông không sợ sự thật?

— Tôi có mặt ở đây bây giờ là đại diện cho một sự đối trả trước mặt mọi người. Tôi lấy làm tiếc. Nhưng đó là một điều mâu thuẫn, vì chính tôi nghĩ tôi phải sống thực với tâm hồn tôi...

— Thế nào là một sự sống thực với tâm hồn mình?

— Nghĩ là sẵn sàng theo đuổi một hạnh phúc, tìm kiếm một thứ thiên đường theo ý mình.

Người nữ tu hơi nhíu mày khi tôi nhắc tới hai chữ « thiên đường », có thể vậy. Bởi đời sống tu trì người ta nhắc tới « thiên đường » là một danh từ, còn tôi lại nhắc tới là một trạng từ.

— Ông tin có thiên đường à?

— Đó là một điều mộng tưởng phải không Sơ?

— Chúng tôi tin, đó là một giáo điều. Thiên đường ở ngoài sự hiện tại. Thiên đường là nơi hẹn huy hoàng của mai sau, khi đã chấm dứt một đời sống đầy dẫy ở trần gian này.

— Tôi lại cho rằng thiên đường ở trong chính tâm hồn mình. Đó là một trạng thái hạnh phúc.

— Tôi hiểu, nhưng thứ hạnh phúc đó không thể là một sự vĩnh cửu.

Đi tìm một sự vĩnh cửu, đây là những bước mới tôi chưa hề nghĩ tới. Một thứ hạnh phúc gần mình nhất đã là một sự nhọc nhằn phức tạp. Thiên đường của tôi nhỏ nhoi bé mọn thế, rồi bây giờ cũng khép lại. Cửa thiên đường đã khép lại sau lưng chôn theo những mộng tưởng đã rồi rồi cánh mới. Tôi nói với người nữ tu, có thể đời sống hai phía mang những cách biệt đó. Đời sống của những tâm hồn đã bị gò bó trong những khắt khe ngược lại với bản tính tự nhiên (tôi nói sự ngược lại với bản tính như là sự cố gắng thái quá, để chết những xúc động và chết hiện tại) nên nhìn chung quanh với con mắt của lề luật nghiêm khắc.

— Tôi nghĩ hình như tôi đã là nạn nhân.

Chợt lời nói của người nữ tu là một cơn mưa dữ dội xuống :

— Thực sự ngược lại. Từ qua tới nay trong này đang ồn ào giao động về chuyện của ông và em Chi. Ông có biết là ông đã phá tan sự bình lặng của nội trú chúng tôi không ? Thật là một điều phiền quá đáng không thể ngờ tới hậu quả của nó. Những nét chữ của ông viết đây là một sự dối trá trầm trọng. Đối với chúng tôi, bắt buộc phải nhận trách nhiệm bất chu đáo này với gia đình em Chi. Ông hiểu rằng suốt buổi chiều tối qua tôi đã bị dẫn dắt hoài về chuyện ấy. Tôi đã nói chuyện rất lâu với mẹ Anh Chi hôm trước đây khi bà tới thăm em, để chúng tôi khám phá ra sự liên hệ bất bình thường giữa ông và em ấy. Thú thực đây là một « tai nạn » lớn đối với cả tu viện chúng tôi. Ngay sau đó Mẹ Bề Trên đã được thông báo và chúng tôi được lệnh giữ kín đáo chuyện này để khỏi gây xúc động trong chị em. Nhưng hình như đã muộn. Ông hiểu là ông đã làm cực lòng chúng tôi đến chừng nào không. Sơ Giám Thị hôm qua đã mất bình tĩnh đến độ suýt gây lộn với Sơ Catherine. Bà đã đề nghị với tôi những biện pháp như có thể quy ông vào một tội để ông bị chế tài bởi luật pháp. Ông có thể bị tố cáo với cảnh sát nếu phía gia đình em Chi yêu cầu.

Cơn mưa dữ chợt ngưng đọng. Người nữ tu gỡ kính và ấn những ngón tay vào hai hốc mắt sâu, im lặng trong dáng mặt mỗi. Và tôi thì không kịp một giây để vuốt mặt, lặng cảm như đá cúi gằm xuống. Vần y nguyên dáng ấy, những ngón tay úp trên mặt, người nữ tu để rơi giọng mình nhỏ xuống :

— Nhưng đến sáng nay khi gặp lại mẹ của em Chi thì tôi cảm thấy thoải mái được đôi chút. Bà tỏ ra là một con người rất tinh cảm và tế nhị khi nói chuyện với tôi về ông. Bà cũng yêu cầu chúng tôi đừng gây rắc rối chi cho ông nếu gặp. Chỉ tội cho em Chi, (giọng bà lạc hẳn đi, nghe lạ như tiếng vang vào một bờ gỗ mục nào) em ấy còn quá nhỏ để biết mọi chuyện. Ông Huy này, (đôi mắt hoắm sâu không mang kính của bà lơ lơ nhìn tôi) nếu có thể được khuyên ông một điều, xin ông nghĩ thêm đó là một điều cần khẩn, nữa, không nên dắt vợi một trẻ nhỏ ra khỏi cánh đồng thơ ấu. Tội nghiệp nó. Ông đi dựng một thiên đường mà ông mộng tưởng nhưng ông lại vô tình phá vỡ một thiên đường hồn nhiên quý giá hơn gấp bội. Ông có biết xót xa ?

Người nữ tu đưa tôi trở về thăm lại khu vườn ngày nào tôi đã đến. Tiếng nói của bà mang theo cả gió cả mây của bầu trời quá khứ mang mang một nỗi nhớ. Tôi nhớ, cũng một lần mẹ Anh Chi đã khuyên tôi như vậy, lần Chi đau vui trong cơn sốt. Khác chăng những sự thân thiết mà tôi được sống ở khu vườn ấy, cây cối, cỏ non và những sỏi trắng, nước hồ và những âm động quen thuộc. Tôi nhận ra rằng sao

mọi người đều cứ cố tình xô đẩy tôi mãi xa Chi. Đã mẹ em và bây giờ người nữ tu già ở nội trú này, họ đều lên án và nhìn tôi với sự chăm chú lẫn nghi ngại, khe khắt. Họ đẩy tôi xa Chi hay là làm công việc ngược lại mà họ vô tình không biết, xô tôi lại gần Chi hơn.

— Mời ông theo tôi.

Tôi lưỡng lự bước theo Sơ Giám đốc ra ngoài. Hồn tôi đã trốn đi đâu đó. Tôi bước với bóng tôi đổ trên những phiến gạch xám hành lang. Nắng của buổi sáng chủ nhật hời, rồi sẽ vô tình. Đà Lạt là cơn mưa vội, nắng vội, rồi sẽ không còn gì nữa cả. Những hạt nắng uống những hạt mưa và những hạt mưa vỡ tan đi những ngày nắng ấm. Ta rồi sẽ bỗng dưng. Em rồi sẽ bỗng dưng.

Đứng lại ở chân thang, Sơ Giám đốc nói với tôi :

— Trên này là phòng của các em nội trú.

Bước theo bà và tiếp tục đi thêm một đoạn hành lang nữa, tôi đoán là bà sẽ đưa tôi đến gặp mẹ Chi. Có hơn nỗi hồi hộp của một người sắp gặp một người quen đã xa lâu ngày, tôi còn nỗi hồi hộp của một tội phạm. Rồi tôi sẽ cúi đầu, sẽ lặng thinh để nghe thêm những trách móc những dằn vặt, luận tội. Không làm sao tôi quên được đôi mắt của mẹ Anh Chi đã nhìn tôi đã rình rập tôi như không rời những lần tôi chợt nhận ra mình đang đứng bên Anh Chi. Có khi bà đứng sừng sững trên đầu một con dốc mà chúng tôi vừa leo tới. Có khi bà ở ngay trước mặt, giữa đất trời thành thang nơi chúng tôi đang hôn hờ vui đùa. Bây giờ, đôi mắt ấy sắp đối diện thực với tôi bằng cả những lời nói. Tôi nghĩ, không biết một lời nói sẽ bắt đầu như thế nào. Suốt những căn phòng im vắng, đám trẻ nội trú hình như đã được lừa hết xuống dưới sân và dưới vườn chủ nhật. Những hàng giường đồng loạt kê sát nhau nằm im lặng như những cuốn sách đặt ngay ngắn trên giá. Chăn mùng nệm thứ tự đồng loạt. Đứng lại trước cửa một phòng, tôi để ý chiếc giường không « đồng phục » nằm lạc lõng hẳn với những chiếc giường khác. Chăn mùng đầu mất, đồ đạc xếp ở chiếc tủ thấp ở đầu giường cũng đầu mất. Chỗ trống vừa được bỏ lại. Tôi nghĩ tới Chi và chiếc giường bất hạnh, rồi sẽ lạnh không hơi thở thơm của một người con gái nhỏ dễ thương. Suốt một mùa hè này hay mãi mãi.

— Ở đâu cả rồi nhỉ.

Nói với căn phòng trống sau khi đã đưa mắt tìm kiếm một lượt các nơi, Sơ Giám Đốc hơi chau mày.

— Chả nhẽ họ đi vòng lối trước xuống phòng tôi rồi.

Ở phòng kế đó chúng tôi gặp Sơ Giám Thị, bà đang đỡ một đứa trẻ nằm lười không chịu xuống sân chơi.

— Con nhỏ nằm lười suốt ngày như đau.

— Có nắng, cần phải đưa nó xuống sân.
 — Em cũng nghĩ vậy.
 — Họ đâu cả rồi hở, Sơ?
 — Bà mẹ của em Chi phải không ạ, mời vừa xuống rồi.
 — Tôi có ý đợi bà ở trên phòng tôi này giờ.
 — Em có mời và nói có cả ông Huy ở dưới đó nữa. Hình như bà không muốn và nói rằng phải vội để kịp có người nhà tới đón lát nữa.
 — Hiện bà đâu rồi?
 — Em có nhờ Sơ Catherine đưa bà xuống gặp Sơ Quản lý.
 — Bà có nhắn gì với tôi không?
 — Bà hẹn sẽ trở lại gặp Sơ sau.
 — Ban sáng bà có nói với tôi về cái viện mồ côi mà bà mới vừa lập ở một vùng ngoại ô Saigon tuần trước. Hình như bà có ý muốn nhờ tu viện nữ tiếp tay.
 — Em cũng nghe bà nói tới ban này.
 — Có những người sống một đời với một lý tưởng, thật đáng quý như bà.

Tôi bị bỏ quên trong câu chuyện của hai người. Sau đó thì tôi để mặc họ, ra đứng vịn tay ở ngoài ban công nhìn xuống sân, nhìn xuống đám trẻ đang nhớn nhoe xung quanh những gốc bích đào lớn đơm đầy hoa đỏ, cả những vũng nước nhỏ mà tôi thấy trên sân sau một cơn mưa vội. Những vũng nước ngậm nắng nằm loang lổ trên sân gạch đỏ trông như những tảng màu lơ tay của người họa sĩ trên khung vải, một màu vàng nhạt nhợt vô hồn buồn tênh. Có những cơn gió đã cúi mình xuống trên những vũng nước ấy, vẽ những sợi sóng nhỏ trên mặt sân tưởng như bắt đầu trở thành hoang lạnh, quang cảnh của một nơi chốn rồi sẽ đóng rêu phủ bụi. Tự nhiên tôi nghĩ thế, rồi những khung cửa vòng cung và những mái ngói đỏ quạch kia, sẽ chẳng còn màu sắc chẳng còn hình dáng gì nữa trước mắt tôi. Khi nơi này đã vắng bóng Chi, tất cả đều vô nghĩa vô âm.

Đám trẻ đang chơi ở giữa sân bỗng dạt ra làm tôi chú ý nhìn chăm chú xuống phía dưới. Tôi bấm chặt những đầu ngón tay mình trên bờ xi măng lan can khi nhận ra ba người đang đi ra phía cổng: Sơ Catherine, Chi và mẹ Chi với những chiếc va-li nặng. Buổi sáng chủ nhật hời, và em sẽ xa ta. Chi mặc áo măng-tô màu xám, khăn quàng đỏ. Có thể em hãy còn đau, làm sao tôi biết được. Và làm sao em có thể biết được tôi đang đứng lặng người trên này để nhìn theo. Buổi sáng chủ nhật hời, và ta sẽ mất em. Em đi nép nép bên mẹ từng bước nhỏ, trông em như một con chim lần đầu tiên xuống sân, theo mẹ đi tìm ăn. Hình ảnh của một thuở tôi đã liên tưởng tới nơi thành phố cũ những lần gặp

Chi theo mẹ đi lễ. Thuở mà em chỉ có mỗi một màu áo trắng và tôi thì thường hay có những viên kẹo ngủ trong túi mỗi lần sang chơi với em, học với em và giận dỗi vu vơ với nhau suốt buổi. Thuở mà mẹ Chi nhìn tới gần Chi với hình ảnh dễ thương không một chút nghi ngại. Người đàn bà ấy, bấy lâu thường có một màu áo củi gỗ giờ cũng đã thay đổi. Chiếc áo màu hồng hoa rắc đầy cho tôi hình ảnh một đời sống hạnh phúc của bà.

— Kia, họ đã ra gần tới cổng.

— Có lẽ tôi phải xuống gặp bà ấy một chút.

Sơ Giám Đốc lật đật đi về phía cầu thang leo xuống. Bà đôi khi cho tôi thấy một sự nhiệt thành quá đáng trong những công việc, trong những hơi nói dài. Khoảng tám ba phút sau tôi đã thấy bà đứng nói chuyện với mẹ Anh Chi ở cổng. Tôi đã được nhắc tới, hẳn thế, vì sau đó tôi thấy họ cùng hướng mắt về phía tôi. Những tia mắt thật xa, làm sao có thể thấy rõ được nhau, dò được lòng nhau. Dù thế tôi vẫn đứng run rẩy khuất nửa người sau cái cột lớn của hành lang. Tôi quan sát kỹ từng cử chỉ của họ trong từng câu nói. Cho đến khi là một sự chia tay, những chiếc valy được chất lên chiếc xe màu trắng vừa đậu lại.

— Tôi tưởng ông cũng nên xuống gặp họ một chút chứ.

Sơ Giám Thị đứng ngay sau lưng tôi, bà ném cho tôi một cái nhìn ân huệ hiềm hoi của bà mà từ bao tháng nay tôi mới nhận được.

— Cám ơn Sơ.

(còn tiếp)

TIN VĂN NGHỆ

TRIỂN LÃM HOA VẢI MỸ THUẬT

của nhà LUNA CRYSTAL

Giám Đốc : BÀ PHẠM MẠNH CƯỜNG

Tại trụ sở PHÁP VĂN ĐỒNG MINH HỘI, 24 Gia Long, SG

ngày thứ ba 26-6-1973, hồi 18 giờ 30.

Cuộc triển lãm sẽ chấm dứt ngày 30-6-1973

Sáng từ 9g đến 12g

GIỜ MỞ CỬA :

Chiều từ 16g đến 19g30

TÒA SOẠN

● **VIỆT NGUYỄN (Mỹ Tho)** : Đã đọc bức thư dài của em. Hình như tâm trạng chung của những người tuổi trẻ bây giờ. Nếu TN còn được em xem là người bạn thiết thì đó là một phần nào an ủi em đã tự tìm thấy vậy.

● **MỸ LIÊN (Gia Định)** : Thư em nằm trong đống thư cao ngất mãi hôm nay mới được tìm thấy. Chắc cái cở dài ra rồi? Nói đùa như thế chứ em gọi sao mà chẳng được. Chúc thi đỗ kỳ này nhé.

● **VƯƠNG THỊ BÍCH CHÂU (Đà Lạt)** : À, thì ra, cháu vẫn còn ở Đà Lạt. Cháu ra điều kiện ghê quá nhỉ. Nhưng nhất định vẫn giữ bí mật. Không rõ về người cháu hỏi đâu.

● **CAO AN** : Bao giờ TN cũng mong được là bạn của người ở xa. Cho người về từ rừng rú (?). Vậy bạn

cứ yên tâm mà tâm sự dài dài.

● **TRUNG VƯƠNG** : TN đôi khi như người ta phải rút ruột lại để sống qua giai đoạn kinh tế khó khăn vậy mà. Nó phải sống chứ. Cháu cứ vững tin như vậy đi.

● **CÁT DU (Cai Lậy)** : Ngọc thân ái là người đẹp duy nhất trong tòa soạn. Vì thế Tòa soạn đành phải chiều theo ý của người đẹp để tỏ ra anh em TN cũng biết ga lăng như ai. Khi nào NTA thích viết chứng ấy em sẽ có mục NTA. Bây giờ tòa soạn cũng chịu thôi.

● **HUYỀN CHÂU (Sài Gòn)** : Cháu đã thấy có rồi đó. Viết thư cho TN dễ dàng như ăn kẹo chứ đâu khó khăn như cháu nói. Cháu đã được TN gặt đầu nhận là người bạn ngọc thân yêu rồi đó.

● **NGUYỄN ĐÌNH HIẾU (Ban Mê Thuột)** : Tòa soạn cảm ơn lời hỏi thăm của em. Khi nào về Saigon cư ghê chơi. TH. Du là bút hiệu của em. Đồng ý, vậy bạn ngọc nào ký là TH. Du xin hãy liên lạc với NHH để mua lại với giá rẻ rề.

● **ANH VIỆT THI (Hội An)** : Kêu ca với ai bây giờ? Đánh rên la với bạn ngọc cho đỡ buồn. Mong ông bạn thông cảm. TN sắp làm 100 tr. mỗi tuần. Như vậy là hết rên la mà tức tối. Phen này chết cũng chết cho hào hoa đấy ông bạn ạ.

● **MI MI ÁI KHANH** : Chà, em nói Tòa soạn cảm động ghê. Vậy TN yên chí ép mình trong khổ nhỏ một thời gian nhỏ. Sau đó ta lại sang đây thành một người không lồ.

● **KIM HOÀNG (Cần Thơ)** : Không phải Tòa soạn lười không thêm chuyên thư của cháu. Sự thật HNT bị « kẹt » ở một nơi xa. Nhưng không phải là vụ cháu đoán. Đừng buồn. Sẽ tìm cách chuyển thư cho cháu.

● **NGUYỄN THỊ TRÀ LÝ (Qui Nhơn)** : Sẽ chép cho cháu bài thơ đi. Còn viết thư đó riêng thì không hứa chắc được.

● **NGUYỄN THỊ TƯỜNG PHỐ (An Giang)** : Không bắt lỗi cháu đâu. Trước hay sau gì cũng đều là bạn ngọc cả. Gửi bài cho TN đi, nhé.

● **NGUYỄN MẠNH BẮC (P.Nhuận)** : Chào người bạn ngọc mới loanh. TN cảm động lắm khi nghe em nói

phải nhin hai bữa quà sáng mới đủ tiền mua TN. À, cháu lấy bút hiệu khác hoặc tên thật được không, bút hiệu Ái Bắc của một bạn ngọc khác rồi. Tòa soạn cảm ơn lời chúc của cháu.

● **MÂY TRỜI (Phan Thiết)** : Em đừng mặc cảm như thế. Nhà văn hay đâu phải nhờ đất thiêng liêng. Người nào chê Phan Thiết văn chương không bằng cái xơng cá mới là người đó có ác cảm đấy. Em hãy chứng minh cho họ sáng mắt ra đi. Ng. Minh vẫn nhắc tên em luôn đấy mà.

● **PHẠM VĂN TUẤN (Pleiku)** : Vì không có thì giờ trả lời thư riêng nên trả lời bằng cách này vậy. Mong bạn thông cảm : Lê Miên Tường hiện ở Blao, dạy học. Tòa soạn chỉ biết được bao nhiêu đó thôi.

● **NGUYỄN BẢO KHÁNH (Sài Gòn)** : TN thu hẹp lại là ép mình sống cho

biết một biết mười ● **nguyễn thế** (tiếp theo trang 24)

2- Đã có nhiều học bổng du học dành cho học sinh ban A số học bổng cấp hàng năm thay đổi mỗi năm, tùy theo quốc gia cấp học bổng, em cứ ráng học đậu cho cao thì nào cũng có nhiều hy vọng xuất ngoại du học (nhớ trau dồi ngoại ngữ).

Học ban A có thể ghi danh tại

hầu hết các phân khoa Đại học tại VN, thi xuất ngoại cũng có thể xin học nhiều ngành. Nhưng để được xét ưu tiên hơn, thì nên xin học các ngành về canh nông (hiện nhu cầu về chuyên viên của ngành này tại VN rất lớn), khoa học (hóa học, vật lý...)

qua giai đoạn khổ khăn đó mà. Khi tình thế sáng sủa ta sẽ vâng lên quay về khổ cũ. Em yên tâm đi nhé. TN không bao giờ chết.

● PHAN VÕ (Tây Ninh) : TN rất tiếc không đăng truyện trình thám nên ông đừng gửi. Duyên Anh không có vinh hạnh dạy học ở Tây Ninh trong thời gian mà ông nói đâu. Chắc có người nào đó trùng tên.

● HOÀNG THY LINH : Bạn gửi bài mà không có thư cũng được. Tòa soạn không chấp nhĩn những điều bạn lo âu. Một dịp nào đó như bạn nói sẽ có dịp gặp ở Tòa soạn.

● ĐINH VÕ DANH : Chủ nhiệm DA đã khỏi bệnh. Sẽ viết bài trở lại trong số TN 100 trang. Và gửi lời cảm ơn bạn.

● LƯU ĐÔNG KHÁNH (Tam Kỳ) : Sẽ gửi Xuân Hồng Tuổi Ngọc. Em chờ đi nhé. Chủ Nhiệm DA hứa rồi đó.

● TUỔI LỖ (Thạch Hãn) : Bạn ngọc của TN có rất đông người hiện đã trở thành lính. Vì thế bạn đừng ngại. Tòa soạn đang mong nhận được bài của bạn đây.

● NGUYỄN HỒ TRƯỜNG (Ban Mê Thuột) : Đang mong cái tin văn nghệ của bạn đây. Bài đã nhận được. Tòa soạn đang đọc và cảm ơn lời chúc lành. Đúng, hai người bạn nói là một.

● LÊ THỊ CHÂU (Hội An) : Bài gửi nhận được thì đọc, thư gửi nhận được thì trả lời, cháu đừng

lo thư mình bị bỏ quên. Hy vọng có dịp ra Trung để ghé Hội An của cháu.

● ĐÔNG HẠ (Tân Châu) : Chú hiền những điều cháu nói. Nhưng cháu không biết làm sao hơn và cũng không quen biết với người đó. Tuổi cháu cũng không nên buồn làm gì. Hãy tìm vui bên đám học trò nhỏ dại của mình và chờ đợi ở một thay đổi khác. Bài cháu Tòa soạn đang đọc.

● VƯƠNG NIỆM THY (Ph. Thiết) : Làm công việc phê bình văn chương là cầm con dao hai lưỡi. Có người thích có người không. TN cố tránh chuyện đó nên đề nghị của bạn khó mà thực hiện. TN sẵn sàng đón nhận bài của bạn.

● TÓC MÂY : TN cảm ơn những lời « chỉ giáo » của cô, (doán là cô theo nét chữ bằng bút chì). Chủ Nhiệm nhất định không than vãn nữa dù rằng than vãn để « tâm tình » với bạn ngọc của mình. Bài thơ của cô tòa soạn đang đọc.

● HOÀI TỬ PHONG TRẦN (Cao Việt) : Nghe cái tên của bạn đã biết bạn... lắm phong trần rồi. Lại tế lúc viết thư phải chui vào pháo tháp nữa là tòa soạn hết hồn. TN vẫn mong nhận được bài của bạn. Thư riêng thì chắc không dám hứa vì người nào cũng bận cả.

BÀI NHẬN ĐƯỢC

từ bạn ngọc

VĂN

Nguyễn Thị Tuyết Trinh, Tưởng Nhớ, Thy Đông, Nguyễn Thị V. M, Đinh Thị Tường Hạ, Huyền Thơ, Nguyễn Hoàng Tịnh, Nguyễn Nguyễn Mimosa, Nguyễn Mạnh Bắc, Vũ Thụy Yến, Mỹ Trang, Mặc Cả, Màu Mực Xanh, L. T. Phê Hát, Diễm Uyên, Nguyễn Hoàng Đoàn, Trương Vi Bích Vân, Dạ Lai Hương, Phượng Du, Nguyễn Hát Giang, Đỗ La Thụy, Hồng Sa Anh, Nguyễn Thị Hiver, Nguyễn Sĩ Chuyên, Nam Chính, Vũ Linh, Hạnh Phương, Trang Loan Thụy, Nguyễn Thị Hạ Sương, Hạ Mây, Hoàng Trần, N. M, Ngý Xuân Sơn, Thùy Nga Trang Phượng, Nguyễn Lê Yên, T, Như Mơ, Khuê An, Nguyễn Thụy Hoàng, An Vi, Cả Phê Hát, Hoa Sao, Lâm Thị Thanh Hường, Thy Hoài Nhân, Thụy Vu Lan, Nguyễn Ph. Anh, N.H. Hoài Sơn Thanh, Tiền Hải, Hoàng Thị Tuyết Nga, Đỗ Quốc Tuệ Uyên, Uyên Thi, Phi Phi, Mây Hạ, Phạm Vũ Quê Hương, T. Liêm, Uyên Thy, Vũ Chi Đạo, Phan Tất Loan, Hoàng Diệp, Miên Man, Mặc Thủy, Tiều Hạ, Nguyễn Lê Ngọc Anh, Lê Thị Cỏ Vàng, Diệp, Minh, Thảo Di, Hoài Mặc Giang, Phấn Trắng.

THƠ

Thanh Nhân, Lang Thang, Đông Miên, An Vi, Trần Hữu Dũng, Từ Ly, Thanh Lăng Tử, Phúc Nguyên, Mưa Hồng, Nguyễn Quốc Hùng, Hà Huyền Hoa, Trần Du Tầm Vông, Phan Nhật Chiêu, Hà Khắc Trực, Trinh Nguyên, Jalau, Viễn Lưu, Nguyễn Thị Thương Yêu, Năng Hạ, Đinh Thị Tường Hạ, Phạm Nguyên Khôi Bá, Nguyễn Nguyễn Mimosa, Lữ Hàn Nhạn Thi Huyền Êm, Hoàng Niên, Thi Hà, T.H, Lăng Huân, Trần Thanh Phương, Việt Tiến Lăng Phương, Việt Thạch Trung, Thanh Phương Sơn, Triều Nguyễn, Dạ Lai Hương, Màu Mực Xanh, Huỳnh Chiêu Ngọc, Nguyễn Thị Hoàng Oanh, D. Hiệp, Huỳnh Sanh, Sa Anh, Diễm Nguyễn, Vũ Linh, Trương Vy Bích Vân, Cát Tường Đăng, Dao Từ, Hà Khắc Trực, Đặng Cần, Thanh Nhân, Phạm Vinh Ca, Nam Chính, Trần Sa Hoặc, Cung Thụy, Cam Thảo, Lê Nguyên Hà, Trịnh Phúc Xuyên, Hạ Mây, Thi Huyền Êm, L. T, Nguyễn Suối Tiên, Thập Cẩm, N. M, Sa Ly, Nguyễn Tấn Sĩ, Tân Mộng Triều, Lê Huy Vũ, Xuân Hoa, Hương Sơn, Nguyễn Lụa Đào, Trâu Diên, Trưng Vương, Thương Mượn, Tiền Hải, Lý Anh Sê, Thái Đức Thành, Kh. Th. Du, Trần Thị Thu, Phạm Viết Thiên, Trần Xuân An, Huỳnh Văn Hùng, Hoài Nhật Vũ, Phạm Thị Nha Trang, N.H. Hoài Sơn Thanh.

Sữa MONT BLANC

tuổi trắng

MONT BLANC

*của xứ non cao
dồi dào sinh tố cần thiết cho
trẻ con và người có tuổi.*